

MISJONIJUTUSTUSED III kvartal 2004

Lõuna-Aasia divisjon

Territoorium: Lõuna-Aasia divisjoni kuuluvad Bhutan, India, Nepaal; Andamani, Nicobari ning Maldiivi saared.

Lõuna-Aasia divisjoni kuuluvad maailma kõige tihedamini asustatud alad. Enam kui miljard inimest elab maa-alal, mis on pool Ameerika Ühendriikide pindalast. On ennustatud, et aastaks 2010 võtab India praeguselt rahvarohkeimalt riigilt Hiinalt liidripositsiooni üle.

Ulatudes lumistest Himaalaja mäetippudest Põhja-Indias, Nepaalis ja Bhutanis lopsaka troopikani Lõuna-Indias, seisab Lõuna-Aasia divisjon evangeliseerimisel silmitsi paljude väljakutsetega.

India on maailmas üks kõige erinevama etnilise kooslusega riikidest. Siin on rohkem kui 4500 erinevat inimgruppi ja rohkem kui 1600 määratletud keelt. Inglise ja hindi keeled on domineervad, ning veel 18 keelt on erinevates regioonides ametlikult tunnustatud.

Majandusliku seisu järgi maailma rahvaste hulgas on India viimases neljandikus. Peaaegu 20 % India elanikest ei suuda hoolitseda oma põhivajaduste eest ning üle 70 % on enda äraelatamiseks põllupidajad.

Kristlaste hulk on Lõuna-Aasias ainult 3-4 % rahvastikust. Umbes 80 % Lõuna-Aasia divisjonis elavatest inimestest on hindud, veel 10-12 % on moslemid. Viimase kolme aastaga on adventistide liikmeskond kahekordistunud – 350'000-lt aastal 2000 728'000-le aastal 2003 ehk teisiti väljendatult – 2000. aastal oli 1 adventist 3000 elaniku kohta, praegu on 1 adventist 1500 elaniku kohta.

Nepaal ja Bhutan, Andamani ja Nicobari ning Maldiivi saared kuuluvad samuti Lõuna-Aasia divisjoni.

Nepaal on ainuke ametlikult hinduistlik kuningriik maailmas, kus peaaegu 90 % elanikest tunnustavad oma usuks hinduismi. Bhutan on 70 % budistlik, 24 protsendilise hinduistide vähemusega. Andamanide ja Nicobaride saared on ülekaalukalt hinduistlikud, kuid seal on ka märkimisväärne kristlaste arv. Väikeses saarevabariigis Maldiividel on ainsaks tunnustatud religiooniks islam.

* Kirjaoskuse protsent Lõuna-Aasia divisjonis ulatub vähem kui 50 %-st Bhutanis ja Nepaalis 93 %-ni Maldiividel. Indias on ametlik kirjaoskus 52 %, kuid tegelik kirjaoskus on palju madalam. Kirjaoskuse vähesus teeb evangeeliumitöö palju raskemaks, kuid pakub ka võimalust jõuda kirjaoskuse programmide kaudu inimesteni kõige rohkem puudust kannatavates inimgruppides.

* India majandus mõjutab koguduse tööd ja vahendeid. Enam kui 600 miljonit hindut elab sügavas vaesuses ning pool neist elab nälja piiril või alla selle. Arvestades praegust riigi rahvaarvu kasvu võib India varsti olla mitte võimeline kindlustama oma rahvast vajalike toiduainetega.

Mida tähendab see adventkogudusele Indias? Kui usklikud ei suuda teenida piisavalt või kasvatada piisavalt palju toidust endale ja oma peredele, siis ei ole nad ka võimelised toetama märkimisväärselt kirikute ehitamist. Sellepärast peavadki koguduseliikmed otsima rahalist abi väljaspoolt riiki.

Üks järjekindlalt tugev evangelismi tööriist Indias on kristlikud koolid. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aidatakse ehitada hädavajalikke koolihooneid, ühiselamuid ja kirikuid.

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

2004. aasta neljandal kvartalil on keskmes Euro-Aasia divisjon. Sealsed eriprojektid sisaldavad kirikute ehitamist Peterburis ja Moskvast ning veel kirikud Sumõs ja Luganskis Ukrainas. Ja veel üks osa annetustest suunatakse Kiievi lähedal asuva Ukraina Adventistide Kunstide ja Teaduste Instituudi ühiselamu ehituseks.

2005. aasta esimesel kvartalil keskendutakse Inter-Ameerika divisjonile, eriti Haitile ja Puerto Ricole.

Üleskutse

Lõuna-Aasia divisjoni kuuluvad osa maailma kõige vaesematest riikidest. India, pindalaga ümber kolmandiku USA pindalast, on rahvaarvult teine riik maailmas. Kogudus Indias kasvab kiiresti ning praegu pole tuhandetel vastpöördujate kogudustel kirikuhooneid.

Enamus India elanikke soovib anda oma lastele parima võimaliku hariduse. Adventkogudus on Indias rajanud koole kogu maal. Need koolid on efektiivne moodus hingede võitmiseks, kuid paljud, kes tahaksid, ei saa kooli tulla, sest mõnedel koolidel puuduvad majutushooned, kus õpilased saaksid elada.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetused aitavad teostada järgmisi projekte:

- Ühiselamud adventkoolide juurde India uutes tööpiirkondades.
- Klassiruumid ja poiste ühiselmu Lowry Kolledžile Kesk-Indias.
- Söökklaruumid Flaizi Kolledžile Kesk-Indias.
- Raamatukogu Kirde Kolledžile Kirde-Indias.
- Üle 50 kiriku ja palvela kogudustele India uutes tööpiirkondades.

Abivahendid

Täiendavaks informatsiooniks: Lõuna-Aasia kohta külastage oma kohalikku raamatukogu. Ka reisiagentidelt võib saada brošüüre, mis nende maade ja sealse misjonitöö edu kohta teavet annavad.

Ajakirjas „National Geographic Magazine“ on trükitud palju huvitavaid artikleid **India** kohta. Vaata järgmisi väljaandeid: jaanuar 2002, mai 1997, märts 1995, september 1993, mai 1992, mai 1991, mai 1990 ja november 1988.

Pilte ja artikleid **Nepaali ja Himaalaja** kohta vaata järgmistest numbritest: detsember 1993, detsember 1992, september 1989 ja november 1988. **Bhutanist** on artikkel 1991. aasta maikuu numbris.

Internet: Otsi internetis riike nimepidi. Igal riigil on vähemalt üks veebileht, kus on linke teiste kasulike ja huvitavate allikate kohta.

Videod selle kvartali misjonitöö edu paremaks näitamiseks on saadaval.

„Mission Spotlight“ - selle võib tellida järgmisel aadressil: 4280 Memorial Drive, Decatur, GA 30032 (1-800-229-9696).

„Adventist Frontier Missions“ („Adventistide äärealade misjon“) on teinud video oma tööst Indias ja see on saadaval 15 US\$ annetuse eest. Võtke ühendust: Adventist Frontier Missions, PO Box 346, Berrien Springs, MI 49103, või e-mailil <http://afm@afmonline.org>

Keelelised oskused võivad lisada hingamispäevakooli misjoni osasse huvitavust. Selle kvartali ajakirjas „*Children's Mission*“ („Laste misjonijutustused“) on toodud mõningad sõnad ja fraasid hindi keeles. Kasutage neist mõnda, et tervitada hingamispäevakooli liikmeid ja lisada vürtsi misjonijutustustele.

Retseptid Lõuna-Aasiast on ära toodud laste misjonijakirjas „*Children's Mission*“. Kavandage söömaag kogu kogudusele, et elada paremini sisse selle piirkonna kultuuri.

Saatkonnad ja turismibürood võivad vahel anda infot oma riikide kohta.

Eestis on lähim info selline:

India

SAATKOND HELSINGIS

Suursaadik Hr. Om Prakash Gupta

Satamakatu 2 A 8, 00160 Helsingi, Soome

tel. (+358 9) 22 89 910

faks (+358 9) 622 12 08

e-mail: eoihelsinki@indianembassy.fi, consular@indianembassy.fi

AUKONSULAAT TALLINNAS

Aukonsul Hr. Kripa Shankar Tripathi

Huubi 20, 13426, Tallinn

tel. + 372 50 18777

faks: + 372 6 55 27 53

e-mail: tripathi@hot.ee

Nepaal

SAATKOND MOSKVAS

Suursaadik T.E. Hr. Lila Prasad Sharma

2-Neopalimovsky Per. 14/7, Cables Nepembassy

Moskva, Venemaa

tel. (+095) 244 0215

faks (+095) 244 0000

e-mail: nepal@orc.ru

Inglise keeles võib veel lugeda

Bhutani kohta:

<http://www.bhutan-info.org/>

<http://www.kingdomofbhutan.com/>

India kohta:

<http://meaindia.nic.in/>

Maldiivide kohta:

<http://www.visitmaldives.com.mv/>

Nepaali kohta:

<http://www.welcomenepal.com/>

I MISJONIJUTUSTUS

3.07.04

India

Ei enam deemonite kive

S. Sangeetha Rao

Kui deemonid hakkasid nende majale kive loopime, püüdis abielupaar teha kõik võimaliku, et ned minema ajada. Siis kuulsid nad Jumalast, kes on võimsam kui deemonid.

Yerakayya ja Chinnammi [*loe, nagu kirjutatud on: nt. „jerakaija“, „tšinami“*] elavad väikeses külas Ida-Indias. Nagu enamik nende küla elanikke on nemadki põlluharijad, kasvatades riisi ja hooldades teiste inimeste põlde. Selle kontimurdva töö eest teenib abielupaar 45 ruupiat (1US\$) päevas. See on piisav, et osta toitu ja natuke rohkemgi.

Yerakayya on külavanem. Kuigi nende elu polnud kerge, ei tundnud nad ka midagi paremat. Siis tuli nende koju mure.

Kesköine hullus

Keskööl hakkasid deemonid loopima suuri kive nende maja kivikatusele. Kolksatused äratasid neid ning langevad kivid lõhkusid ära mõned nende kodukatuse kividest. Öö öö järel häirisid langevad kivid nende und. Deemonid istusid nende kodulähedase puu otsas, kuid Yerakayya ei söandanud ka puud maha võtta - äkki teevad deemonid midagi veel hullemat.

Abielupaar palvetas piirkonna igas templis, tuues annetusi ja ohvreid jumalatele, et need lõpetaksid deemonite kiviloopimise. Kuid miski ei aidanud. Kuulnud, et kaugelasuvas külas valdavad inimesed maagiat, mis ajab deemonid ära, võtsid nad ette pika teekonna sinna külla, et abi otsida. Nad maksid neile inimestele, et nood kasutaksid oma maagiat. Koju tulnud, leidsid nad veelgi rohkem kive enda maja ümbert. Järgneval ööl kukkus nende katusele veelgi rohkem kive. Häirimine kestis aasta.

Külustus ja üleskutse

Ühel päeval külustas nende küla adventpastor S. S. Rao. Ta leidis Yerakayya ja tutvustas end. Siis rääkis pastor Rao Yerakayyale, et ta tuli külaelanikele rääkima elavast Jumalast, kes armastab neid ja soovib neid päästa. Yerakayya istus kuulates oma verandal. Pastor nägi, et ta oli joonud ning mõtles, kui palju ta tema jutust aru sai. Lõpuks küsis pastor Yerakayyalt, mida ta võiks teha, et aidata külaelanikel õppida paremat eluviisi.

Yerakayya tõusis aeglaselt püsti ja vaatas pastorile otsa. Ta hüüdis: „Kui sinu Jumal on tõeline Jumal, siis näita seda mulle. Tee nii, et deemonid lõpetaksid minu maja kividega loopimise ning ma usun.“ Yerakayya osutas läheduses asuvalle kivihunnikule ja rääkis pastorile kogu loo. „Igal ööl segavad deemonid meie und, loopides kive maja katusele. Me oleme toonud ohvreid oma jumalatele ning maksnud palju raha võlusõnade eest, mis peaksid deemonid peatama, kuid miski pole aidanud. Deemonid elavad ikka puu otsas ja viskavad kive meie katusele. Vaata ainult neid purunenud katusekive!“ Yerakayya osutas mitmetele purunenud kividele katusel. „Kui sinu Jumal suudab takistada deemonitel minu katusele kive visata, siis ma usun.“

Jumal on tugevam

Pastor kuulas Yerakayyat, siis ütles: „Ma tõestan, et minu Jumal on tugevam kui deemonid. Ma hakkam siin külas koosolekuid pidama. Kui deemonid koosolekute ajal kive viskavad, palvetan ma, et Jumal neid takistaks. Kui deemonid lõpetavad kivide loopimise, siis sa tead, et taevane Jumal on tõeline ja elav Jumal.“ Yerakayya oli nõus.

Koosolekud algasid mõne päeva pärast. Samal ajal kui külaelanikud ehtasid Yerakayya kodu lähedale postidest ja õlgkatusest varjualust, pidas pastor koosolekuid ühe teise külaelaniku kodu juures.

Kui ehitus sai valmis, algasid suuremad koosolekud. Umbes 150 inimest külast tuli kuulama sellest uuest Jumalast, kes oli võimsam kui need jumalad, keda nad siiani olid teeninud. Kui pastor kõnelema hakkas, sadasid kivid õlgkatusega varjualusele. Need kukkusid läbi katuse ja langesid rahva hulka, kes oli kogunenud kuulama pastori juttu Jumalast. Inimesed põiklesid kivide eest ning üks mees tõusis ja katkestas pastori. „Deemonid vaevavad meid jälle. Vaata kõiki neid kive, mis meie sekka on kukkunud!“

Pastor Rao ütles: „Ärge kartke. Palvetagem elava Jumala poole ja lubagem Temal meie probleemiga tegeleda.“ Siis palvetas ta valju häälega: „Isa, Sina oled elav Jumal. See deemon segab meie koosolekuid ning need inimesed tahavad Sinust rohkem kuulda. Näita neile inimestele, et Sina oled tõeline Jumal ja saad sundida deemoneid kiviloopimist lõpetama!“ Siis hüüdis pastor Rao deemonitele: „Jeesuse nimel käsin ma deemonitel siit külast lahkuda!“ Sel hetkel tuli üks kivi õlgkatusele, kuid ei kukkunud läbi; see jäi sinna, kuhu maandus. Jeesus oli kivi kinni püüdnud ja

peatanud enne selle katusest läbi kukkumist.

Viimaks ometi vaikus

Rahvas seisis hetke aukartuses; siis istus maha jutlust kuulama. Peale pastori palvet ei kukkunud koosolekupaigale ühtegi kivi. Ka Yerakayya kodule ei sadanud sel ööl kive. Sellest päevast alates magas perekond rahulikult kogu öö.

Yerakayya oli veendunud. Ta hakkab teenima tõelist ja elavat Jumalat. Sellest päevast peale jättis ta joomise maha. Abielupaar kutsus oma kolm täiskasvanud last ja lastelapsed koosolekutele ning nüüd teenivad nad kõik taevast Jumalat.

Iga usklik, kes andis oma elu Kristusele, võttis maha oma ebajumalakujud ja viskas need lähedalasuvasse jõkke, et need minema uhutaks.

Yerakayya oli nii erutatud sellest muutusest, mida Jeesus tema kodus ja külas korda saatis, et ta kutsus pastori endaga kaasa naaberkülla, kus elavad mõned tema sugulased ja sõbrad, paludes rääkida ka neile lunastuslugu. Yerakayya jutustas külaelanikele, kuidas Jumal oli peatanud demonid tema maja katusele kive viskamast ning innustas inimesi kuulama pastorit, kes kõneles elavast Jumalast. Nii avanes selles piirkonnas teine küla evangeeliumile ning rohkem kui 150 inimest ristiti.

Tuhanded usuvad

Töö selles regioonis laieneb kiiresti, sest inimesed soovivad väga tunda õppida paremat eluviisi. Nad on valmis kuulama. Viimase nelja aastaga on pastoriid ja lihtliikmetest evangelistid jõudnud 150 külla, kus varem ei olnud Jeesusest räägitud. Peaegu 25'000 inimest on andnud oma elu Jumalale. Kuid siiani on ainult viiekümnel neist uutest kogudustest oma kirik. Vaja on veel palju kirikuid, et mahutada uusi usklikke, kes peavad jätkuvalt koosolekuid varjualustes. Nad igatsevad püsivat hoonet, mille nad saaksid pühendada Jumalale, kus nad saaksid palvetada ja Jumalat teenida.

Yerakayya kogudus käib koos ikka veel õlgkatusega varjualuses, sest neil ei ole kirikut. Varjualust on vaja pidevalt ümberehitada, kuid neil pole valikut, sest neil ei ole raha kiriku ehitamiseks. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest läheb Lõuna-Aasia divisjoni kirikute ehitamiseks. Yerakayya loodab, et tema külal ei tule enam väga kaua kirikut oodata.

*Yerakayya ja Chinnammi Balaga elavad Konkarada külas Andhra Pradeshi osariigis Indias.
S. Sangeetha Rao on nende pastor.*

II MISJONIJUTUSTUS

10.07.04

India

Kulutuli Bengalis

Nirobindu Das

Püha Vaimuga täidetud töölisel viivad Jumala armustuse India suurimasse metropolide piirkonda.

Viie aasta eest oli piirkonnas, mis ümbritseb Calcuttat, ainult 200 seitsmenda päeva adventisti. Kuid praeguseks teenivad selles regioonis Jumalat 15'000 usklikku. Evangeelium levib nagu

kulutuli, õhutatuna Pühast Vaimust ja umbes 80 evangelisti tööst.

Stephen

Stephen on evangelist. Ta määrati tööle külla, kuhu polnud veel sõnumiga jõutud. Tema sõbrad hoiatasid teda ohtude eest, millega ta silmitsi satub, kuid Stephen läks usus, käies ükselt uksele ning rääkides inimestele tervisliku eluviisi põhimõtetest. Ta julgustas neid lõpetama oma ihude hävitamist tubaka ja alkoholiga. Paljud noored inimesed kuulasid Stepheni kuulutust ning jätsid need kahjulikud harjumused maha. Nüüd on nende mõistus selge ja süda avatud Jumala armastusele.

Aga mitte kõik ei kiitnud heaks Stepheni jõupingutusi. Mõned küla juhtidest ja poepidajatest olid vihased, et Stephen julgustab inimesi suitsetamist ja joomist maha jätma. Kui inimesed ei osta enam alkoholi ega tubakat, kaotavad nemad raha.

Mõned neist astusid Stephenile vastu. „Mida sa enda arvates teed?“ karjusid mehed Stepheni peale. „Sa hävitad meie äri. Meie sissetulekud on vähenenud ning meile ei meeldi see. Meie küla inimesed ei vaja kristlust; meil on oma usk. Kui sa siin veel püüad asju muuta, siis me hävitame sinu maja, koos sinuga seal sees.“

Stephen teadis, et need mehed ei tee nalja. Kuid ta ei kartnud. Ta rääkis meestega vaikselt. „Sõbrad, ma olen tulnud selleks, et õpetada teile tervisliku eluviisi eeliseid. Tubakas ja alkohol hävitavad meie keha; need raiskavad raha ja on ohtlikud.“

Grupi juht, kes Stephenile vastu astus, seisis hetke vaikselt. „Kas sa tahad öelda, et ma teen oma kehale liiga, kui suitsetan?“ küsis ta. „Kui see nii on, siis peaksin ma selle lõpetama.“ Ta pöördus ja lahkus. Teised, kes olid tulnud koos temaga, lahkusid samuti, jättes Stepheni üksi oma kodu juurde.

„Palun, Jumal,“ palvetas Stephen, kui mehed ära läksid, „aita neil meestel jätta maha oma kahjulikud harjumused ning anda oma elu Sinule.“

Mehed ei ähvardanud enam Stephenit. Kuid oli teisigi, kes ei tahtnud, et ta seal külas jutlustaks ning tegid avaliku usust rääkimise raskeks. Ent hoolimata juhuslikust tagasilöögist alustas Stephen tööd nelja väikese grupiga, muretsedes kohti, kus selle piirkonna inimesed saaksid Kristust teenida.

Haige naine saab terveks

Sulata kannatas mitme raske haiguse all, kaasaarvatud suhkruhaigus ja kõrge vererõhk. Ta ei saanud voodist välja ning vajab pidevat hoolitsust. Tema mees ei hoidnud kulutusi kokku, et oma naist ravida, kuid mitte miski, mida tema või arstid tegid, ei suutnud haigusi parandada.

Ühel päeval tulid mõned adventusklikud Sulatat külastama. Nad palusid luba tema eest palvetada. Sulata mees palus teenijatel ta verandale tuua.

Adventistid rääkisid abielupaarile mitmeid piiblitlugusid Jeesuse imetegudest, siis palvetasid Sulata eest. Palve ajal kuulsid nad sahinat. Üks usklikest avas silmad ja nägi Sulatat kukkumas. Kuid tema üllatuseks tõusis Sulata püsti ilma kõrvalise abita. Pärast palvet pakkus Sulata, et toob külalistele pisut süüa. Usklikud ja Sulata abikaasa rõõmustasid Jumala väe üle.

Sulata muutus järjest tugevamaks. Ta hakkas oma kodu lähedal asuvas kirikus käima. Praegu suudab ta minna kirikusse ilma kõrvalise abita. Ta osaleb kursusel, kus ta õpib, kuidas rääkida oma usust Jumalasse ning saab ka teada rohkem Piiblist.

Päästetud tule läbi

Naskar elab ühel saarel Bengali lahes. Ta on saanud meditsiinilise koolituse ning töötab saarel erakorralise arstina, andes esmaabi ja tehes väiksemaid operatsioone bambusest ja õlgkatusest ehitises küla turuplatsi ääres. Ta käib mitmetes ümberkaudsetes küldes, et ravida ka sealseid inimesi.

Ühel päeval tutvustas adventtöeline Naskarile Issandat Jeesust. Naskar kuulas mehe tunnistust, kuid ta ei ole kiirete otsustajate tüüpi. Tal võttis mõnda aega, et mõelda läbi kõik, mida evangelist oli talle rääkinud. Mõne nädala pärast kohtusid Naskar ja evangelist uuesti. Lõpuks andis Naskar

oma elu Jumalale ning sai pühendunud Kristuse järgijaks.

Saarel, kus Naskar elab, ei ole kirikut - nii peab ta reisima peaaegu neli tundi rikšaga jõeni, et sõita paadiga mandrile, siis tuleb veel 15 minutit kõndida, et jõuda adventkirikusse. Hoolimata pikast teekonnast ei jäta Naskar kunagi hingamispäevaseid jumalateenistusi vahele ning õpib innukalt Kristuse õpetusi. Pärast kirikut naaseb ta saarele ja peab oma külas koosoleku, õpetades inimestele seda, mida ta Jumalast on teada saanud.

Naskar oli olnud kristlane umbes ühe aasta, kui ühel hingamispäeva varahommikul äratati ta tungivate hüüetega: „Naskar! Turuplatsil on tulekahju ja sinu arstipunkt põleb!“

Naskar ei jooksnud oma varustust päästma. Seeasemel ta palvetas. Kui isa innustas teda päästma oma vahendeid, ütles Naskar talle, et ta palvetas ning jätab nüüd lahenduse Jumala hooleks.

Tunni aja pärast hakkas ta kirikusse minema. Teel jõe äärde möödus ta turuplatsist ja nägi purustusi. Kuuest ärist, mis tihedalt üksteise kõrval reas seisis, oli alles jäänud ainult tema oma. Rahvahulk, kes seisis tuha juures, nägi Naskari ja küsis temalt, kuidas tema äri alles jäi, kui teised ära põlesid. Naskar kutsus inimesi endaga pärast kirikut kohtuma - siis räägib ta neile, miks Jumal tema vara päästis.

Ajaks, mil Naskar kirikust tagasi tuli, oli kogunenud suur rahvahulk kuulama, mida tal on öelda. Ta rääkis neile oma usust Jeesusesse. Ta jutustas, et Jumal oli kaitsnud tema omandust vastusena palvele. Paljud inimesed, kes ei olnud varem tema uurimisgrupis osalenud, kuulsid Naskari tunnistust. Nüüd on paljud neist andnud oma südamed Jumalale.

Jayanto

Jayanto on piiblitöoline oma kodukülas. Kui ta oli 9-aastane, juhtus temaga õnnetus, mis põletas tema käsi nii hullusti, et mõlemad käed tuli amputeerida. Sellest hoolimata lõpetas Jayanto kaheksanda klassi.

Kolm aastat tagasi käis Jayanto evangeelsetel koosolekutel ning võttis vastu Jeesuse oma Päästjaks, saades esimeseks adventistiks oma külas. Mõned külaelanikud ei tahtnud oma külla kristlasi ning püüdsid Jayantot veenda oma uuest usust loobuma, kuid ta ei lasknud end kõigutada. Lõpuks ajasid nad ta külast minema.

Jayanto läks elama väikesesse onni, mis asus tema isa maal külast väljas. Kuu aja pärast lubasid külaelanikud Jayantol koju tagasi tulla. Ent Jayanto keeldus oma usu koha pealt vait olemast ning rääkis Jeesusest igähele, kes kuulas. Tema vanemad olid tema esimesed pöördunud ning peagi võtsid teisedki vastu Jumala armastuse kuulutuse. Praegu elab Jayanto külas rohkem kui 150 adventkristlast.

Lihtsa usu tõttu, mis on sellistel inimestel nagu Stephen, Sulata, Naskar ja Jayanto, levib Jumala armastuse kuulutus nagu kulutuli lõikuseks valmivatel põldudel.

Nirobindu Das on pastor Bengali kirikus Calcuttas ning Lõuna-Bengali piirkonna aseesimees.

Jumala aedviljamees

Keshav Borde

Ta soovis oma perele paremat elu ning leidis selle ühel päeval aedvilju müües.

Keshav tõstis oma suure punutud korvi värskete aedviljadega pea peale ning astus tolmusele teele. Kui ta lähenes lihtsate külamajakete kobarale, hakkas ta tuttavlikult hüüdma: „Aedviljad, värsked aedviljad!“ Ta seisatus oma püsiklientide majade ees ning hõikas välja perenaise või vanaema, keda teadis kodus olevat. Siis ta ootas, kuni nad ilmusid ning pakkus neile turu parimaid aedvilju nende enda kodu ukse ees.

Keshav ei teeni aedvilju müües palju, kuid tal on ka teisi võimalusi, kuidas oma näljast peret toita. Enamus külaelanikke, kel ei ole oma väikestki maatükki, töötavad päevatöölisena maaomanike põldudel. Nad kõplavad, rohivad, istutavad või koristavad saaki 30 ruupia (75 US senti) eest päevas. Selle eest tuleb neil osta riisi, veidi nisujahu *chapatise* (lapik leib) jaoks ning mõned aedviljad.

Säästes ohvri jaoks

Keshav teenis ustavalt jumalakuju, mida ta oma kodus hoidis. Iga päev, aasta läbi, pani ta kõrvale mõne ruupia oma kasinatest sissetulekutest. Selle raha eest ostab ta kitse, et seda oma jumalale tema pidupäeval ohverdada, ning loodab, et jumal toob talle järgmise aasta jooksul rahu ja õitsengu. Pärast kitse ohverdamist koguneb tema perekond, naabrid ja isegi mõned võõrad nautima söömaega kitsest karri, riisi ja *chapatise*ga.

Et säästa ruupiaid kitse jaoks, tuleb tal mõnikord anda naisele toidu jaoks vähem raha, kui talle meeldiks. Aga ta kartis, et kui ta ei osta pidupäevaks kitse, siis mõtleb jumal või tema kogukonna liikmed temast halvasti. Võib-olla hoiab jumal siis tol aastal õnnistusi tagasi. Ei, see oli risk, mida ta ei tahtnud endale võtta.

Keshav vahetas mõned mündid aedviljade vastu, tõstis korvi üles ja jätkas oma teed, hüüdes: „Aedviljad, head värsked aedviljad!“ Ta peatus järgmise maja juures, kus elas noor abielupaar. Ta ei tundnud neid hästi, kuid nad meeldisid talle. Nad olid teistsugused kui enamik inimesi. Nad tundusid olevat õnnelikumad, ning Sharada - paari naispool - võttis aega, et naeratada ja pakkuda talle kuumal päeval juua.

Erilised naabrid

Sharada ja tema mees Sangam on evangeeliumitöölised, kes hoolitsevad küla 300-liikmelise koguduse eest ning töötavad selle heaks, et ümbruskonna külades koguduste arvu suurendada.

Kui Keshav lähenes Sharada kodule, hüüdis ta teda, teatades, et tal on värsked baklažaane, kurke, tomateid. Ta teadis, et naine tuleb ostma ning ootas kannatlikult. Peagi ilmus naine uksele ja naeratas äratundvalt. Ta kutsus Keshav'i hetkeks oma väikese maja varju istuma. Keshav oli rõõmus võimaluse üle panna oma korv maha ja puhata selga.

Keshav küsis mehe järele ning Sharada ütles talle, et ta abikaasa on inimesi külastamas. Ta pakkus klaasitäie vett ning nad hakkasid vestlema. Sharada rääkis Keshavile, et tema ja ta mees on kristlased, et nad kummardavad elavat Jumalat, kes kuuleb ja vastab palvetele.

Naine pakkus, et jutustab Keshavile Jeesusest.

Miski tema sõnades või lahkuses tõmbas teda ning Keshav mõõnis, et on tihtipeale soovinud paremat elu, elu suurema kindlustundega, elu võiduga halbade harjumuste üle - nagu näiteks tema sõltuvus tubaka närimisest. Ta igatses olla vaba sellest tubakaorjusest, kuid tundis, et selle

lõpetamiseks on ta ise jõuetu. Sharada jutustas talle, et tema Jumal võib vabastada sõltuvusest. Ta julgustas teda vastu võtma Jeesust oma Issandaks ning leidma rahu Temas. Sharada pakkus, et tulevad koos abikaasaga Keshavi koju teda õpetama ja Keshav oli nõus.

Uus elu Kristuses

Ühel reedesel pärastlõunal sõitsid Sharada ja Sangam jalgratastel Keshavi koju. Keshav kutsus perekonna kokku kuulama, mida sellel noorel paaril neile parema eluviisi kohta õpetada on.

Abielupaar jätkas Keshavi kodu külastamist reede pärastlõunati ning aja jooksul kutsus Keshav ka oma naabreid kuulama, mida Jumalast räägitakse. Mõne nädala jooksul tuli 15 inimest kuulama Sharada ja Sangami evangeeliumi esitlust.

Paar kutsus Keshavi ja tema peret oma kirikusse hingamispäevastele jumalateenistustele. Keshav viis rõõmuga oma pere kirikusse. Mida rohkem ta Jumalast teada sai, seda õnnelikumaks tema elu muutus. Peagi saavutas ta võidu tubaka üle, millega ta oli nii palju aastaid võidelnud. Mõne kuu jooksul andsid Keshav ja tema naine oma elu Jumalale ning said ristitud.

Keshavi pere elu oli väga muutunud. Neil ei olnud enam vaja säästa ruupiaid kitse ohverdamise päevaks. Selle asemel andsid nad oma ruupiad Jumalale, kes ei nõudnud ohvreid, vaid ainult armastust ja kuulekust. Kuna ta ei ostnud enam tubakat, jäi rohkem raha lastele toidu ostmiseks.

Jagades head sõnumit

Keshav ei teinud oma uuest elust saladust, vaid kutsus ka oma naabreid kirikusse. Mõne kuu jooksul pärast oma ristimist kutsus Keshav adventkirikusse 30 inimest ja praeguseks on kaks naabrit ristitud.

Keshav jätkab aedviljade müümist ukselt uksele. Kuid nüüd pakub ta oma klientidele rohkem kui ainult aedvilju; ta pakub neile uut elu Jeesuses. Ta räägib neile, et Jeesus ei nõua ohvriks kitse vaid tahab ainult nende südameid. Keshavi kliendid näevad temas muutust ning kuulavad teda. Ta räägib, kui teistsugune on elu koos Jeesusega. Ta jutustab neile, kuidas ta oli tubakast sõltuvuses, aga Jeesus vabastas ta. Ja kui ta leiab kellegi, kes on huvitatud rohkem teada saamisest, tutvustab ta neid Sharadale ja Sangamile.

Keshav ei oska lugeda ega kirjutada, kuid ta võib rääkida sellest, mida ta teab, sellest, mida ta on Jeesusega kogenud. Mõne viimase kuu jooksul, mis on möödunud tema ristimisest, on Keshav kutsunud kirkusse rohkem kui 30 inimest ning tutvustanud 15-le inimesele Jeesust, rääkides, mida Jeesus tema heaks on teinud. Ta alustab ja lõpetab igat päeva palvega, et siis kui ta müüb oma aedvilju, juhiks Jumal teda kellegi juurde, kes vajab rohkem kui aedvilju uut elu, mida võib ainult Kristus anda.

Palve

Kogu Indias võrsuvad uued kogudused. Tuhandel neist pole kohta, kus jumalateenistusi pidada - nii peavad nad kogunema puu all või kellegi kodus. Ilma kirikuta ei kasva nad kiiresti, kuid enamusklikke teenivad vaevalt nii palju, et oma perekondi toita. Osa meie selle kvartali annetustest aitavad ehitada lihtsaid palvelaid, kus usklikud saavad pidada jumalateenistusi ning kuhu nad saavad tuua oma naabreid.

Indias, nagu ka mõnedes muudes kohtades on väide „Ehita kirik ja nad tulevad“ tõene. Kui kirikud valmis saavad, on nad kohe jumalateenistustele tulijatega täidetud. Kui kiiresti kasvab India kogudus edaspidi? See sõltub osaliselt sellest, kuidas meie annetame.

Keshav Borde elab ühes külas Maharashtra osariigis Lääne-Indias.

Rõõm hommikul

Mary Arokya ja Ammani Prabhu

Lootusetus oli naise pisaratekirjul näol, kui ta hoidis oma vaevlevat poega.

Mary istus nuttes oma maja ees tee ääres, kiigutades noorimat poega süles. Ta ei teadnud, mida teha. Tema poeg oli haige peaaegu sündimise päevast alates, kõhides alatasa. Mary käis temaga paljude arstide juures, kes andsid palju igasugu rohtusid, kuid siiski olid tal nii tugevad kõhahood, et Mary kartis ta pärast. Kaks korda oli ta haiglas olnud, aga isegi kõige tugevamad antibiootikumid ei lõpetanud teda vaevavat kõha. Viimane arst oli Maryle öelnud, et ta pojal on nõrk süda ning soovitanud proove ja röntgeni, kuid ta ei saanud lubada proove ega röntgeni. Nüüd polnud tal enam raha ei ravimite ega arstide jaoks. Mis neist küll saab?

Kolm kuud ei leidnud Mary puusepast abikaasa tööd. Perekond oli laenanud tuhandeid ruupiaid, et maksta üüri ja osta toitu. Elu tundus olevat lootusetu. Tema mees oli depressioonis - ta tundis, et ei suuda oma perekonda toetada. Mees ei näinud mingit väljapääsu – peale selle, et lõpetada nende elud ja nende hädad. Kui ta soovitas suitsiidi, sai Mary vihaseks, aga kui probleem kuhjus probleemi otsa, hakkas ka tema mõtlema, et see võib olla nende ainus võimalus.

Järjekordne kõhahoop äratas Mary väikse poja. Ta surus poja enda vastu. Mida ta võiks oma poja kergenduseks teha? Tema süda valutab vastust otsides. Võib-olla oli tema mehel õigus; võib-olla oli enesetapp ainuke võimalus.

Hoolitsev naaber

Mary nägi naabrit, Madeshi teed pidi enda suunas tulevat. Madesh nägi Maryt nutmas ja peatus. „Tere hommikust, Mary,“ ütles Madesh murelikult. „Mis lahti on? Miks sa nutad?“

„Danieli pärast,“ vastas Mary läbi pisarate. „Ta on ikka veel haige ning mul pole rohkem raha ravimite jaoks.“ Madesh teadis Mary probleeme; ta oli pärast poja sündi teda mitmel korral külastanud ning püüdnud Maryl aidata Danieli eest hoolitseda. Ta oli ka nende pere pärast palvetanud.

„Ära muretse,“ ütles naine. „Meie Jeesus teeb su poja terveks. Tule kohe minuga kirikusse kaasa,“ ütles Madesh. „Minu pastor palvetab sinu eest.“ Oli hingamispäeva hommik ning Madesh oli teel kirikusse.

Mary ei öelnud midagi. Ta tõusis püsti, kuivatas pisarad ja järgnes Madeshile kirikusse. Kui nad kohale jõudsid, seisis kirikus trepi juures pastor. Ta tervitas teda. Kui Madesh rääkis pastorile Mary probleemidest, ütles ta, et palvetab tema poja eest kohe pärast jumalateenistust.

Mary järgnes Madeshile kirikusse. Kogu hingamispäevakooli aja istus ta vaikselt. Kuigi ta oli vahel juhuslikult kristlikku kirikut külastanud, polnud ta kunagi varem sellist jumalateenistust näinud. Daniel magas tema süles kogu jumalateenistuste aja. Mary kuulas pastori jutlust, mõeldes kogu aeg, millist rohtu pastor talle annab.

Kui jumalateenistus lõppes ja inimesed välja läksid, jäi Mary pingile pastorit ootama. Pärast inimeste tervitamist tuli pastor pühakotta tagasi ja istus Mary kõrvale. Ta asetask oma käe Danieli pea peale ning palvetas, et Jumal teeks selle lapse terveks ning näitaks perele Jeeuse väge. Pärast palvet võttis pastor oma koti ja tõmbas sellest välja ümbriku ravimtaimedega. Ta andis selle Maryle ning käskis seda segada mee või veega ja anda poisile.

Madesh läks koos Maryga koju, rääkides kogu tee julgustavaid sõnu. Madesh tuli Mary poole koju ja segas ravimtaimed kuuma veega, sest perel ei olnud mett. Nad andsid seda lusikaga väiksele Danielile. Madesh sai aru, et poisil on ikka veel palavik. Madesh palvetas veel korra koos Marya ja

läks siis koju.

Veel palveid

Samal õhtul tulid pastor ja tema naine Maryle külla, kuid Maryt ei olnud kodus. Tema mees Samy istus üksi maja ees. Ta ütles pastorile, et nad olid sel õhtupoolikul Maryga raha pärast tülitsenud. Samy purskas välja kogu loo, kuidas pere oli elamiseks raha laenanud, et ta polnud tööd saanud, et nad kavatsesid sooritada enesetapu. Pastor ja tema naine kuulasid Samy muret tähelepanelikult. Samy rääkis, et kui nad olid tähtpäevade puhul oma kirikus käinud, ei olnud nad kunagi Jumala lähedalolu tundnud. Ta rääkis, kuidas ta oli kiriku jaoks puust pühakute kujusid teinud, kuid kirikul polnud neid rohkem vaja ja nii polnud tal tööd.

Pastor ja tema naine rääkisid õrnalt, kuid kindlalt, et enesetapp pole vajapääs. Nad palusid Samyl usaldada Jumalat, anda Jumalale võimalus. Samy oli nii masendunud, et ta ei teadnud muud lahendust. Ta tahtis teada, millises lootuses elasid pastor ja tema naine. Nad vestlesid kolmekesi kolm tundi, näidates Samyle Piiblis Jumala armastust. Samy oli tulvil küsimusi Jumala ja Tema armastuse kohta inimeste vastu. Pastor pakkus, et palvetab Samy ja Mary eest, eriti sellepärast, et Samy leiaks tööd. Kui abielupaar lõpuks lahkus, palus Samy neil järgmisel päeval tagasi tulla, et veel rääkida.

Vastused palvele

Kui pastor järgmisel õhtul tagasi tuli, oli ka Mary lastega kodus. Samy naeratas laialt. Ta suutis vaevu oodata, kuni sai pastorile rääkida, et samal hommikul tuli üks ehitusfirma esindaja tema koju ja palus tal tööle tulla. Pärast kolmekuulist ootamist oli Samyl lõpuks jälle töö!

Mary tuli tuppa, naeratades esimest korda nädalate jooksul. Nad tundusid olevat täiesti erinev paar nendest kahest masendunud inimesest, keda pastor oli hingamispäeval kohanud.

Kui pastor järgmine kord tuli, tervitas Mary teda erutatult. „Danieli palavik on läinud!“ ütles ta. „Ta kõhib vähem. Ning lima, mis tema kopse ummistas, tuleb välja.“ Mõne päeva pärast ta jooksis ja mängis ja sõi nagu normaalne poiss.

Madesh ning pastor ja ta naine külastasid jätkuvalt perekonda. Nad nägid märkimisväärset muutust selles peres. Alles mõned päevad tagasi oli see pere pidevalt tülitsenud ja ähvardanud sooritada enesetappu, nüüd nad palvetasid koos ja lugesid koos Piiblit. Kui pastor tuli paariga Piiblit uurima, olid nad tihtipeale kutsunud kuulama ka naabreid. Mõnikord oli 25 naist ootamas pastorit ja ta naist Piibli uurimisele.

Kolm kuud hiljem said Mary ja Samy ristitud. Nad kutsusid oma sõpru ristimist vaatama ning mõne kuu pärast ristiti ka nende kuus sõbrannat. Abielupaar rõõmustab, et alates ustavate adventistide palvest pole Samyl veel tööpuudust olnud. Igal nädalal toob paar rõõmuga 100 ruupiat kümniseks ja annetusteks, tänuks Jumalale tema õnnistuste eest nende pere heaks. Nad suutsid maksta tagasi laenu, mida nad olid võtnud töötuse ajal.

Perel oli väike maatükk, mille nad tahtsid ära müüa, aga keegi ei tulnud seda ostma. Nad otsustasid teha maa oma palveteemaks ning kuu aja jooksul oli maa müüdnud.

*Samy (Arockyasamy) ja Mary Arokya on aktiivsed koguduseliikmed Trichys, Indias.
Ammani Prabhu on pastori naine Trichys.*

Alistav usk

Amos Phillip ning Manju ja Pushpa Rao

Perekond heitles usuliste erinevustega, kuni Jumal tõi mõlemad oma tõe juurde.

[Kui võimalik, paluge see mina-vormis lugu kahel inimesel ette kanda.]

Pushpa: Minu mees, Manju, valmistus järjekordseks palverännakuks meie kodust kaugel asuvasse templisse. Ma tundsin temast puudust, kuid salajas olin rõõmus, et ta ära läheb, sest see tähendas, et ma saan olla lastega, jutustades neile piiblilugusid ja õpetades neid palvetama.

Ma kasvasin üles kristlikus kodus, kuid mu mees oli ebajumala kummardaja. Talle ei meeldinud, kui ma palvetasin taeva Jumala poole.

Olin Manjuga abielludes väga noor ning me olime koos nii õnnelikud, välja arvatud üks valdkond meie elus – religioon. Ma ei mõistnud, kui raske saab olema, kui kodus on kaks erinevat usku. Kui sündisid lapsed, oli veelgi raskem.

Manju on hea mees, hea abikaasa ja isa. Kuid ta püüdis mind sundida palvetama ebajumalakujude poole, milled ta oli meile koju üles seadnud. Kuidas ma saan kummardada puust või kivist kujusid, kui Piibel on selle keelanud? Ja kui ma püüdsin talle tõelisest Jumalast rääkida, siis läksime tülli.

Manju: Ma teadsin, et minu naine polnud kunagi tõeliselt kristlikust usust loobunud ning ma oletasin, et ta õpetab meie lapsi kristlikku Jumalat teenima. Aga nad teadsid, et on parem mulle mitte Jeesusest rääkida. Iga kord, kui ma kuulsin Jumala nime, muutusin vihaseks.

Siiski, kui üks mu lastest laulis kristlikku laulu, jäid minu pähe pidama sõnad, midagi sellist, et Jeesus suri meie eest. Missugune Jumal *sureks* inimeste pärast? Ma imestasin, et minu pere selliseid asju suudab uskuda. Miks nad ei võiks lihtsalt kummardada meie esivanemate jumalaid nagu mina?

Pushpa: Tundsin, et nii ei suuda ma enam jätkata. Kumbki meist püüdis lapsi suunata oma uskumuste poole. Kuidas ma palvetasin, et Jumal aitaks mul leida mooduse tutvustada Teda Manjule.

Manju: Ühel päeval küsis Pushpa, kas mei ei võiks külastada tema peret tema kodukülas. Me ei olnud tema peret juba pikka aega näinud ja nii olin ma nõus. Sõitsime 18 tundi rongiga ja jõudsimme kohale.

Pushpa: Ma olin rääkinud oma õele meie külaskäigust ning ka probleemidest, mis meil usuga seos olid. Ta ütles, et tema pastor on rõõmuga valmis sel ajal külla tulema, kui meie seal oleme ning pidama Manju ja minuga piiblitunde, et õpetada meile, mida Piibel *tegelikult* ütleb. Nõustusin, sest ma olin valmis tegema kõik, et mu mees kristlaseks saaks. Ka olin ma põnevil õe uue usu pärast. Ta näis olevat nii õnnelik.

Manju: Me olime väsinud pärast pikka sõitu Pushpa koju. Kui kohale jõudsimme, tahtsimme ainult puhata. Järgmisel päeval koputas keegi uksele ning üks Piiblit kaasas kandev mees tuli sisse. Ma tõusin, et ruumist lahkuda, kuid Pushpa julgustas mind jääma. Kuna ma olin tema vanemate majas, tuli mul jääda.

Pushpa: Pastor oli külas mõne minuti, siis palvetas meiega enne lahkumist. Ta ei surunud oma usku meist kummalegi peale. Ma nägin, et Manju tundis kergendust, kui pastor lahkus.

Manju: Aga järgmisel päeval tuli sama mees tagasi. Ta oli külastuse ajal väga viisakas ja rääkis meile lugusid. Lugudel oli moraal, kuid need ei olnud religioossed lood. Jutustused huvitasid mind väga ja ma kuulasin neid iseenda pärast.

Pushpa: Pastor tuli järgmisel päeval jälle. Seekord avas ta oma Piibli ja luges mõned salmid.

Siis ta seletas, mida need tähendasid. Ma ei olnud veel kedagi kuulnud Piiblist nii selgelt rääkimas! Ka Manju kuulas.

Manju: Ma mõistsin peagi, et see mees tuleb iga päev ning see tüütas mind. Mõnikord nagistasin tema rääkimise ajal hammastega, kuid ma ei võinud midagi öelda, sest olin majas külaline. Mul tuli tunnistada, et mõned asjad, millest pastor meile kõneles, olid väga huvitavad.

Pushpa: Vaatasin närviliselt Manju poole, kui pastor seletas, et kümme käsku on kristlase eetikakoodeks. Siis selgitas ta iga käsku, kaasaarvatud seda, mis ütleb, et me ei tohi kummardada teisi jumalaid peale Looja-Jumala. Manju võttis oma kujukummardamist tõsiselt, kuid ma märkasin, et ta kuulas pastorit tähelepanelikult. Ta ei tundunud enam vihane olevat.

Manju: Pastor näitas meile üha huvitavamaid ja huvitavamaid asju Piiblist. Ma olin alati palvetanud oma esivanemate poole, kuid pastor ütles meile, et surnud on lihtsalt surnud. Nad ei kehastu ümber loomaks ega millekski muuks, nagu mina olin uskunud. Seda kõik oli raske ühe korraga vastu võtta, kuid see tundus mõistlik olevat.

Pushpa: Pastor tuli kolme nädala jooksul iga päev. Ma nägin, kuidas Manju süda hakkas pehmenema. Manju hakkas minuga Jeesusest rääkima ja küsimusi esitama. Lõpuks oli ta veendunud, et Jeesuse surm ristil tõi lunastuse.

Manju: Ma polnud kunagi arvanud, et minust saab kristlane, kuid siin, minu naise vanemate kodus, andsin ma oma elu Jeesusele. Ebajumalakujud, mida ma olin kummardanud ja kalliks pidanud, ei tähendanud mulle nüüd enam midagi. Viisin oma kujud, mille ma olin endaga kaasa toonud, välja ja matsin nad maha. Pushpa ja lapsed tulid ka. Nad aitasid mul kaevata auke ja matta kujud sügavale maa sisse. Siis lõikasin läbi nõõri, mida olin kandnud lapsest saati ja mis tähendas, et ma olin oma religiooni kõrgeima kasti esindaja.

Pushpa: Kui ma nägin Manjut nõõri eemaldamas, teadsin, et ta oli end tõeliselt Kristusele pühendanud. Meie elu oli dramaatiliselt muutunud. Kuid Manju polnud ainuke, kel tuli otsuseid teha. Ka mina olin kristluse kohta teada saanud mitmeid asju, mida ma varem ei teadnud, näiteks hingamispäev. Meil oli äri, mis oli avatud iga päev. Kas me saame panna poe kinni laupäeval, meie kõige tihedamal tööpäeval?

Manju: Me rääkisime Pushpaga sellest, kuidas seitsmenda päeva adventistiks saamine muudab meie elu. Otsustasime, et me usume kuulutust ning et see oleks õige teguviis. Ma ütlesin Pushpale, et äri sulgemine laupäeval oleks meie sõpradele ja naabritele suurepärane tunnistus. Kui kliendid küsivad, miks pood on kinni, võime me neile selgitada. Ja nii ristiti meid kõiki perekonnana enne tagasipöördumist.

Pushpa: Tulime tagasi koju, mis oli täidetud Manju ebajumalakujudega. Manju võttis kujud altarilt, kus ta neid kummardanud oli ja viskas need jõkke. Viimaks, pärast 17-aastast võitlust võis meie pere palvetada koos ruumis, mis kunagi oli pühendatud meid lahutavatele ebajumalatele.

Amos Philip on pastor, kes pidas piiblitunde Manju Rao ja tema perekonnaga.

Ootamatu lõikus

B. R. Chandanshive

Külas, kuhu Peterson tööle määrati, oli vähe kristlasi. Kas keegi kuulab tema kuulutust?

„Peterson, sa oled hea kirjandusevangelist,“ ütles piirkonna esimees. „Me soovime, et sa koliksid ühte külasse Nagpuri linna lähedal ning hakkasid tööle sealsete inimeste keskel, rääkides evangeeliumi ja jättes kirjandust. Me arvame, et sealsed inimesed on valmis Jumala Sõna kuulma. Kas sa viid selle neile?“

Peterson mõtles mõne hetke. Ta oli töötanud Nagpuri linnas ja kuigi sealne töö ei olnud kerge, said inimesed viimaks siiski kuulda adventistidest. Kuid enamuse ümbritsevate külade elanikke kummardasid kujusid ning oli vastu igale teisele religioonile, eriti kristlusele. Peterson mõtles, kus ta elama hakkab, kuidas ta seal kanda kinnitab. Ta ei tundnud külades mitte kedagi, tal ei olnud sugulasi ega sõpru, kes oleksid võinud teda inimestele tutvustada ja usaldust äratada. Aga ta teadis, et Jumal võib avada uksi.

„Kas sa näed neid rohelisi põlde seal väljas?“ katkestas esimees tema mõtted, aknast välja osutades. „Pinnas on viljakas ja vili kasvab hästi. Kuid kunagi olid need põllud metsikud. Sinu uus piirkond on vaimulik jäätmaa, kuid pinnas on viljakas. Ma usun, et Jumal õnnistab sind küllusliku hingede lõikusega. Ja pea meeles,“ ütles ta, „sa ei lähe üksinda - Jumal on sinuga.“

Põllul

Siis läks Peterson külastama inimesi Nagpuri linna ümbritsevates külades. Ta koputas paljudele ustele, lootes leida kasvõi ühe isiku, kes tahaks kuulata Jumala sõnumit. Töö edenes raskelt ning mõnikord oli Peterson peaaegu meeletu, kas üldse keegi Jumala kuulutuse vastu võtab. Ta palvetas tuihingeliselt, et Jumal aitaks leida tal kasvõi ühe huvitatud inimese.

Ühel päeval, kui Peterson olin taas inimesi külastamas, kohtus ta naisega, kelle juures kodus käis väike kristlaste palvegrupp. Ta ühines palvegrupiga ja kohtus pastoriga, kelle nimi oli Umale. Kui ta pastorit külastas, selgitas ta talle oma tööd. Pastor kutsus teda rääkima oma kirikusse palvekoosolekule. Peterson võttis kutse vastu ning kõneles inimestele loomisest, kümnest käsust ja hingamispäevast. Rahvas tundus olevat siiralt huvitatud sellest, mis ta rääkis. Pärast koosolekut tahtis pastor Umale Petersoniga rohkem rääkida.

„Miks inimesed peavad pühapäeva, kui Jumal käsib meil pühitseda hingamispäeva?“ küsis Umale. „Kas sa oled kindel, et laupäev on tõesti Jumala päev?“

Peterson ja Umale rääkisid hingamispäevast ja teistest usu alustest. Peterson kutsus Umale oma koju, et koos Piiblit uurida. Peagi käis Umale iga nädal Petersoniga Piibli üle arutlemas. Umale imas endasse kõike, mida Peterson talle Piiblist näitas. Kuu aja pärast soovis Umale adventkogudusega liituda. Tema ja ta naine ristiti koos.

Umale soovis õpitut jagada oma koguduse liikmetega, kes elasid ümbruskonna külades. Ta kutsus Petersoni kaasa koosolekutele ning innustas inimesi kuulama Petersoni kuulutust. Umale rääkis oma sõpradele ja need jutustasid oma sõpradele, kes rääkisid omakorda oma sõpradele uutest tõdedest, mida nad Piiblist olid õppinud. Nii levis kuulutus. Mõne kuuga oli Peterson valmistanud ristimiseks 120 inimest seitsmest külast. Jumal aitas tal leida selle ühe inimese, kelle pärast ta palvetas ning kuulutus levis võimsalt.

Siira otsija leidmine

Peterson sai julgust sellest, kui hästi töö läks. Aga ta mõistis ka, kui palju oli veel tööd nendes küladest. Ta hakkas mõtlema, kuidas jõuda nende küladeni, kus Umale kedagi ei tundnud. Peterson meenutas Piiblist lugu Korneeliusest, kes oli õiglane ja jumalakartlik mees, kes otsis tõe. Võib-olla on selline inimene ka ühes neist küladest, kuhu nad veel ei olnud jõudnud. Ta hakkas paluma Jumalat, et Ta ilmutaks talle inimest, kes otsib Piibli tõe ja pole seda veel leidnud.

Peterson läks ühte külasse, kuhu kuulutus polnud veel jõudnud, ja hakkas külaelanikelt küsima kõige ausama ja rahumeelsema inimese järgi. Üks nimi kerkis kõige ette – Petras. Ta oli selle ja kahe naaberküla hõimujuht. Petras oli palju aastaid tagasi tundma õppinud kristlust, kuid oli seejärel kaotanud kontakti kristlastega. Kõik ütlesid, et Petras on hea ja aus mees, kel on piirkonnas suur mõjuvõim. Kõik, mida Peterson kuulis, innustas teda kohtuma Petrasega.

Peterson otsis Petrase üles ja tutvustas end. Ta tutvus mõne minuti jooksul Petrasega ja siis hakkas rääkima oma missioonist. Ta rääkis Petrasele, et ta tahab külas alustada tööd palvegruppidega.

„Suurtes linnades on mõned kirikud,“ selgitas Peterson, „aga külaelanikud ei tunne veel Kristust. Ma tahan tuua kristluse külaelanikele ja õpetada neile palve väge. Kas sa lubad mul alustada palvegrupiga sinu kodus?“

Petersoni üllatuseks tervitas Petras tema ettepanekut entusiastlikult.

„Jah,“ ütles Petras, „ma tahaksin alustada palvegrupiga. Ma olen lootnud teha midagi sellist, kuid ei teadnud, kuidas alustada. Enamus inimesi kummardavad kujusid, kuid minu ema oli kristlane. Ta pühendas mind Jumalale ja julgustas mind õppima kristlikku teoloogiat. Aga kui ma tulin siia külla, kus ei olnud kristlasi, sain ma kaasa haaratud poliitikasse ning mind valiti külavanemaks. Minu poliitiline tegevus tõrjus usuvalu välja. Ma kaotasin oma tiheda sideme Jumalaga. Aga ma tahan Jumala juurde tagasi tulla; Ta on mu südamele rääkinud. Ma usun, et Tema saatis sind minu juurde.“

Peterson tänas vaikselt Jumalat, et Ta oli vastanud kahe mehe palvele ühel päeval. Peagi hakkas väike palvegrupp käima koos Petrase kodus. Petras ja tema pere, kaasaarvatud mitmed kaugemad sugulased ja naabrid, ühinesid Piibliuurimise grupiga. Mõne kuu pärast said 20 usklikku ristitud, kaasaarvatud Petras ja tema perekond.

Petrase mõju aitas Petersoni tööl veel kaugemale levida. 15 Petrase mõjuvõimast sõpra ühinesid Piibliuurijate grupiga ning kutsusid oma sõpru. Kuue kuuga oli piirkonnas, kus polnud ühtegi adventisti, 180 vastpöördunud. Töö laienes kiiremini, kui Peterson või piirkonna esimees oleks võinud ette kujutada.

Uued usklikud tegelesid oma perekondade ja sõpradega ning usklike arv jõudis kiiresti 400-ni. Kindlasti oli linna ümbruse pinnas viljakas Kristuse evangeeliumi jaoks.

Mitmekordistumine

Petras jättis oma poliitilise karjääri ning ühines vabatahtliku pastorina Jumala tööliste armeega. „Mõned mu sõpradest arvasid, et ma olen hull, et jätan prestiiži ja võimu, mille nimel ma nii kõvasti olin töötanud,“ ütles Petras. „Aga miski pole võrreldav Jumala armastuse väega, kui Ta inimese elu puudutab. Võim ei tähenda võrreldes teistele Jumala armastusest tunnistamisega midagi.“

Petrase ja teiste temasuguste abiga on Nagpuri ümbruses olevates küladest liikmeskond kasvanud vähem kui kahe aastaga nullist 1200-ni. Kuid uutel usklikel ei ole kirikuid ega palvelaid. Nad käivad koos inimeste kodudes või puude all. Piirkonna juhid loodavad lähemas tulevikus siia regiooni ehitada 15 kirikut. Nad on avaldanud soovi saada vabatahtlikke töölisi koguma saaki nendelt põldudelt, mis on küpsed ja valmis lõikuseks.

*B. R. Chandanshive on koguduse töö juht Vidharbha regioonis Maharashtra osariigis.
Ta elab Nagpuris, Kesk-Indias.*

Kalapüüdjust saab püüdja Jumala heaks

Rajan Andrews

„Kui Sina õpetad mind lugema,“ lubas Rajan Jumalale, „siis ma räägin teistele Sinust.“

Rajan on kalur. Tema vennad ja isa on kalurid, samuti ka esiisad enne teda. Iga päev läheb pere oma puust paadiga India ookeanile kalastama. Rajani perekond elab Lõuna-India rannikul, kus on hea kalastada.

Rajan hakkas oma isaga paadis kaasas käima, kui ta oli veel üsna noor. Kui ta palus isal end kooli lasta, ütles isa talle: „Lugemine ei aita sul kalu püüda.“ Nii ei õppinud Rajan lugema ega kirjutama.

Kui Rajan oli 14 aastane, saatis isa ta automehaaniku juurde tööle, et ta võiks seda tööd õppida.

Töö oli raske, kuid Rajan püüdis mõista kõike, mida uus ülemus talle õpetas. Kui ta midagi valesti tegi, karjus ülemus tema peale või lõi teda. Ühel päeval jooksis Rajan minema.

Põgenemine

Ainult kolme ruupiaga (umbes 6 US senti) taskus läks ta esimese linnast lahkuva bussi peale ja sõitis nii kaugemale, kui selle raha eest sai. Rajan oli näljane ja üksik. Ta ei teadnud, kus ta oli ning ta oli kolm päeva tänaval, magades väljas ja kerjates võõrastelt süüa.

Lõpuks otsustas Rajan koju tagasi minna ja võtta vastu oma karistus. Ta hakkas oma kodulinna poole kõndima. Jõudnud mehaaniku töökojani, kartis ta, et teda ootab peks. Kuid tema üllatuseks oli mehaanik teda nähes rõõmus.

„Kus sa oled olnud?“ küsis mehaanik. „Kõik on sind otsinud. Parem mine koju ja anna vanematele teada, kus sa oled.“

Rajan läks koju, valmis loenguks. Aga kui ta rääkis isale, miks ta minema jooksis, otsustas isa teda mitte tagasi saata. Seeasemel saadeti Rajan teise linna ühe sõbra juurde õpipoisiks.

Lubadus Jumalale

Rajanile meeldis uus ülemu ja uus kodu. Ta leidis kiriku ning käis seal igal pühapäeval. Ta tegi tutvust preestritega ning üks neist andis talle Uue Testamendi. Rajan võttis Uue Testamendi rõõmuga vastu, kuid tema rõõm muutus kiiresti lootusetuseks. „Ma ei oska lugeda,“ ütles Rajan preestrile. „Võib-olla saad sa anda selle kellelegi, kes oskab lugeda.“

„Sinusugune nutikas poiss oskab kindlasti lugeda,“ ütles preester. „Ava see ja püüa lugeda!“

Rajan avas Uue Testamendi ja vaatas märke lehekülgedel. Aga ükskõik, kuidas ta ka ei proovinud, ta ei suutnud hääldada ühtegi sõna.

„Sa pead lugema õppima,“ ütles preester. „Leia keegi, kes sulle lugemist õpetaks.“

Samal õhtul istus Rajan rannas ja lehitses Uut Testamenti. Mitte ükski sõna ei tulnud talle tuttav ette.

„Jumal,“ ütles ta meeleheitlikult, „ma tahan õppida lugema, et lugeda Sinu Raamatut. Palun aita mind õppida lugema ja ma teenin Sind.“

Rajanile tuli meelde lahke naine, kes elas temaga samas majutuskohas. Ta koputas naise uksele ja palus teda: „Palun, kas sa võiksid mind lugema õpetada?“

„Ma võin proovida,“ ütles naine. „Ma õpetan sulle, kuidas märke hääldada, siis oskad sa ka sõnu välja öelda.“ Igal õhtul veetis Rajan mõnda aega oma emakeele 56 tähemärgi häälduse õppimisega. Peagi suutis ta lugeda oma Uuest Testamendist mõningaid sõnu. Iga päev püüdis ta seda lugeda

ning kolme kuu pärast oskas ta juba lugeda ja sai aru kõigist Uue Testamendi raamatutest.

Usurännak

Ühel päeval kutsus üks sõber Rajani endaga kaasa Kesk-Aasia riiki Dubaisse, kus on hea kalastada ja hinnad on kõrged. Rajan tundis kalastamisest puudust ning otsustas sõbraga kaasa minna.

Rajanile meeldis tundma õppida Dubai kultuuri ja elanikke. Ta otsis kirikut, kus jumalateenistustel käia, kuid ei leidnud ühtegi. Ta palus, et Jumal juhiks ta kiriku juurde.

Keegi rääkis Rajanile kristlaste grupist, kes läheduses koos käis. Rajan võttis aadressi ja läks kirikut otsima. Kohale jõudnud, arvas ta, et see on eksitus. Siin ei olnud kirikut. Aga siiski koputas ta uksele ning kutsuti sisse, kus grupp mehi oli kogunenud laulma ja palvetama.

Rajan vaatas ringi. Ta ei näinud Jeesuse pilte ega kujusid, mille poole palvetada, ka mitte risti altari kohal. Tegelikult seal polnudki altarit. Rajan imestas, mis imelik grupp see siin on. Aga kui jumalateenistus algas, mõistis ta, et see oli täiesti erinev sellest, mida ta varem oli teadnud.

Juht ei lugenud palvet raamatust, vaid rääkis südamest. Jutlus oli kümnest käsust, eriti neljandast käsust. Rajan kuulas hoolikalt - see oli midagi sellist, mida ta kunagi varem polnud kuulnud. Mis oli see „hingamispäev“, millest nad rääkisid?

Rajan läks koju ega teadnud, mida sellest jumalateenistusest arvata. Kas need inimesed õpetasid valet? Ta haaras Uue Testamendi ja hakkas lugema. Kõik, mida ta oli jumalateenistusel kuulnud, leidis ta Uuest Testamendist.

Rajan jätkas väikse grupi koosolekutel käimist. Ta sai teada, et enamus neist usklikest olid seitsmenda päeva adventistid. Ta veendus, et need inimesed õpetasid tõde Piiblist, mitte traditsioone.

Ühel päeval sai üks tema sõpradest kalastamisel õnnetuses surma. Rajan mõtles selle üle, kui habras võib olla elu. Ta mõistis, et tema oleks võinud olla see, kes surma sai. Ta otsustas pühendada oma elu Kristusele ning järgida Teda ristimises.

Lubaduse täitmine

Alguses ei rääkinud Rajan oma kalapüügikaaslastele otsusest järgida Kristust. Ta teadis, et neil ei oleks kannatust kuulata tema ideid religiooni kohta. Aga tal oli meeles lubadus, mille ta oli andnud Jumalale, et kui ta õpib lugema, siis tunnistab ta oma usust teistele. Ta otsustas kindlalt täita oma lubaduse.

Järgmisel päeval hakkas Rajan oma Uut Testamenti lugema sõprade ees, selle asemel, et seda ükski teha. Kui nad küsisid, ütles ta neile, et on kristlane. Ta rääkis oma usust igapähele, kes oli kuulamisest huvitatud.

Kalaäri Dubais hakkas aeglustuma ning Rajan otsustas Indiasse tagasi minna. Rajani pere oli teda nähes üllirõõmus. Nad kogunesid kiiresti teda tervitama ning vaatama, mida ta neile tõi, sest reisijad tõid alati koju tulles kingitusi. Rajan avas oma kasti, näidates, et seal sees olid ainult tema riided. Pettunult küsisid pereliikmed, kus tema aarded on. „See on ainuke aare, mille ma Dubais leidsin,“ ütles Rajan, kui ta riiete hulgast Piibli välja tõmbas.

Hingi püüdes

Rajan ühines oma vendadega pere kalapaadis. Oma vabal ajal räägib ta usust sõpradele ja naabritele. Ta hakkas korraldama Piibli uurimise gruppe ja palvekoosolekuid oma külas ning organiseeris isegi evangeelse seeria. Praegu käivad Rajani kodus koos 27 usklikku. Hiljuti pani grupp raha kokku, et osta väike maatükk, kuhu saaks ehitada kiriku. Rajan armastab merd; ta armastab kalastamist. Kuid tema kirg on hingede püüdmine.

Rajan Andrews elab Lõuna-Indias, kus ta jätkab nii kalade kui hingede püüdmist.

Valesüüdistusega vanglas

Prabha Mamidi

Teismeline vanglas kuriteo eest, mida ta ei sooritanud, imestas Prabha, miks jumalad teda ei aita.

„Kas elu võib veel hullemaks minna?“ mõtles Prabha, kui ta vangikongis istus. „Ma olen hea tüdruk; ma töötan kõvasti. Ma ei ole selles kuriteos süüdi. Miks jumalad mind ei õnnista?“

Prabha oli vaevalt 16-aastane ning ta oli vangis mõrva eest, mida ta ei sooritanud. Ikka ja jälle imestas ta, miks ta nõustus jääma ööseks proua juurde, kelle juures ta töötas.

Raske elu

Prabha sündis vaeses üheksalapselises perekonnas. Kõik töötasid, et peret toetada. Prabhal polnud kunagi võimalik koolis käis - nii ei osanud ta lugeda ega kirjutada. Kuid ta oskas tööd teha ning suunas oma energia selleks, et olla meelega järgi rikkale vanaprouale, kelle heaks ta töötas.

Kui ta oli 15, suri tema isa, tõugates pere veelgi suuremasse vaesusesse. Enne oma surma oli isa saanud kristlaseks, aga mida head see talle tegi? Ta suri ikkagi. Prabha ema ja vennad-õed klammerdusid oma ebajumalate külge.

Prabha teenis mõned ruupiad tehes süüa ja koristades ning vahel ka vanaprouale seltsiks olles. Ta nimetas oma perenaist austavalt „Ma“. Öhtul läks ta koju oma pere juurde. Ma oli lahke Prabha vastu, kes pakkus seltsi vanale naisele pärast tema abikaasa surma.

Hirmuäratav öö

Ühel öhtul, kui Prabha oli lõpetanud töö ja valmistus koju minema, hüüdis teda Ma. Veekalkvel silmadega anus ta Prabhat ööseks enda juurde jääma, et ta ei peaks üksi olema. Prabha oli nõus. Ta teadis, et Ma adopteeritud poeg oli linnast ära ning Ma oli üksik.

Umbes 3 ajal hommikul hüüdis Ma Prabhat. „Palun soojenda vett mu rituaalse vanniskäigu jaoks. Ma tahan olla valmis minema palvustele, sest täna on minu jumala pidupäev.“ Prabha noogutas ja läks läbi pimedada maja köögi poole.

Avanud köögi ukse, leidis ta seal peidus olevat mitu võõrast meest. Enne kui ta karjuda jõudis, haarasid nad ta kinni ja katsid suu. Üks neist võttis välja noa ja ähvardas teda sellega. Ta torkas teda mitmesse kohta, samal ajal kui teine mees sidus teda ühe nõõrijupiga kinni ja lükkas ta nurka. Värisedes vaatas ta, kuidas mehed suundusid Ma toa poole. Kui ta ainult saaks karjuda ja Ma'd hoiatada!

Prabha kuulis Ma hirmukarjatust, kui mehed tuppa sisenesid. Ta kuulis naist vaidlemas varastega, kui nad nõudsid tema raha, juveele ja kuldasku. Siis kuulis ta summutatd karjet ning mütsatust. Järgnes rüselus, siis kuulis ta majast lahkuvate meeste kaugenevaid samme.

Prabha rabeles end nõõridest vabaks ning jooksis ukse poole, kuid avastas, et vargad oli ta kööki luku taha pannud. Ta lõhkus akna ja ronis välja, ise appi karjudes. Ta suundus Ma toa poole, kus ta leidis vana naise põrandal lamamas. „Ma, Ma!“ hüüdis Prabha, ise samal ajal õrnalt vana naist müksates. Kuid oli juba hilja - Ma oli surnud.

Prabha jooksis akna juurde ja karjus mööduvale piimamehele, et too politsei kutsuks. „Röövlid murdsid sisse ja tapsid Ma!“ hüüdis ta hüsteeriliselt.

Vangis mõrva eest

Politsei saabus ja küsitles Prabhat. Ta rääkis neile, mis oli juhtunud, aga nad arvasid, et ta ei räägi

tõtt. Nad viisid ta haiglasse, kus raviti tema lõikehaavu. Aga niipea, kui ta oli piisavalt terve, viidi ta vangi.

Iga päev küsitles politsei teda kuriteo kohta. Nad peksid ta käsi, et sundida teda üles tunnistama ning äratasid teda tihti keset ööd küsitluseks. Ent tema jutt jäi samaks: kaheksa meest olid teda köögis rünnanud, kinni sidunud, Ma tapnud ning Ma raha ja väärisasjad varastanud. Rahulolematu politsei küsitles ka Prabha vendi ja ema, et saada teavet. Kui kaua oli ta seda röövi planeerinud? Kuhu oli ta peitnud kulla ja ruupiad?

Prabha palvetas oma perekonna jumalate poole ning lubas isegi pea paljaks ajada, kui jumalad ta vabastavad, kuid midagi ei juhtunud. Ka tema perekond palvetas, lubades rohkem ande, kui Prabha vabaks saab. Kuid küsitlused jätkusid ning Prabha muutus üha väsinumaks.

„Mina olen Jeesus“

Ühel ööl magas ta külmal tsementpõrandal. Ta nägi unes, et üks valges riides mees pani oma käe tema pea peale ja ütles, et ta ei kardaks. „Mina olen sinuga,“ lubas ta. „Varsti saad sa vabaks.“ Prabha küsis, kes mees on, ning see vastas: „Mina olen Jeesus. Ma olen juba sinu pärast kannatanud. Mõne päeva jooksul saad sa vabaks.“

Järgmisel päeval jätkas politsei küsitlust. Nad löid ta käsi, et ta üles tunnistaks, kuid nutmise asemel ta hoopis palvetas: „Jeesus, kui Sina oled tõeline Jumal, palun aita mind.“ Mõne tunni pärast lasti ta vanglast välja, olles vaba koju minema. Kuid politsei nõudis, et ta peab järgmisel päeval edasiseks küsitluseks tagasi tulema.

Iga päev käis Prabha politseijaoskonnas. Kui politseil oli uus vihje, küsisid nad selle kohta. Aga nad ei löönud teda enam. Kui nad said kätte mõne varga, kutsusid nad teda identifitseerima. Selline asi kestis rohkem kui aasta.

Prabha pidas meeles oma töotust Jumalale, et kui Ta on tõeline Jumal, siis ta järgib Teda. Tema ja ta pere hakkasid käima lähedalasuvas kirikus. Aegamööda õppisid nad tundma, kes Jeesus on.

Ühel päeval peatus Prabha kodu juures piiblitöeline, kes oli linnas külas. Ta külastas neid ja pakkus, et õpetab rohkem Jeesusest. Kui vabatahtlik rääkis neile hingamispäevast, siis esitasid Prabha vennad talle väljakutse. „Miks kristlased peavad siis pühapäeva, kui Piibel käsib pühitseda hingamispäeva?“ Vabatahtlik luges Piiblist, alustades esimesest Moosese raamatust, ning seletas, et hingamispäev rajati loomisel, kinnitati kümne käsu andmisel ja pühitseti Jeesuse poolt, isegi pärast tema surma. Jumal ei ole muutnud hingamispäeva pühapäevaks; inimene tegi seda. „Kui te usute, et Piibel on tõde, siis peate te vastu võtma Jumala hingamispäeva,“ innustas ta.

Mõne nädala pärast kutsusid piiblitöeline ja pastor perekonda Prabha kodu lähedal peetavatele evangeelsetele koosolekutele. Pere oli vastu võtnud hingamispäeva tõe ning kutsus koosolekutele oma sõpru ja sugulasi. Kui koosolekud lõppesid, ristiti 28 inimest.

Palve mõrvarite eest

Varsti pärast Prabha ristimist vahistati röövlid, kes olid teda kinni sidunud ja tema perenaise mõrvanud. Politsei palus tal mehi identifitseerida ning ta tundis ära kõik kaheksa meest, kes olid põhjustanud talle nii palju kannatusi.

Irooniline on siin see, et röövlite naised said teada, et Prabha ja tema pere on kristlased ning palusid neil palvetada oma vangistatud meeste eest. Röövlid said enne vabastamist kuritöö eest vangis istuda ainult aasta. Kuus neist kaheksast võttis hiljem Jeesuse vastu oma Issandaks. Üks neist meestest töötab praegu lihtliikmest jutlustajana.

Nii tuli Prabha probleemidest palju head. Tema pere leidis Jeesuse, röövlid pöördusid ning Prabha - kuigi ta ei oska lugeda, töötab oma piirkonnas piiblitöeliseks. Ta palub inimestel avada Piibli ja lugeda tekste, mida tema peast teab. Nii tunnistab ta teistele oma usust elavasse Jumalasse.

Prabha Mamidi elab väikses külas Ida-Indias, kus ta evangeeliumitööliseks jätkab teistele oma usust tunnistamist.

Kangelase kummardamine

Anandharaj Rajamani

Kord kummardas ta filmitähte; siis leidis ta Jeesuse.

Anand oli nii purjus, et ta kukkus maha. Mitu tundi hiljem komistas pastor ikka veel külmal maal lamava ja kergelt norskava mehe otsa. Pastor küürutas alla ning raputas Anandi õlast.

„Ärka üles,“ ütles ta. Kui ta vastust ei saanud, rääkis ta veidi valjemini: „Ärka üles!“

„Mida sa tahad?“ lallas Anand ähmaseid silmi avades.

„Kui sa jätkad samamoodi joomist,“ ütles pastor, „hävitad sa oma elu. Sa jood väga palju ja suitsetamine kahjustab sinu kopse.“

„Ma suitsetan ainult 30 sigaretti päevas...“ ütles Anand kustuva häälega. Ta püüdis udu peast minema raputada.

„Miks ei tule sa minu kirikusse?“ kutsus pastor. „Ma tutvustan sulle inimesi, kellel on kaugelt parem mõju kui neil, kellega sa praegu aega veedad.“

„Mul on olemas sõbrad, keda vajan,“ ütles Anand. „Pealegi, mul pole aega vaimulikele asjadele. Ma kasutan aega oma filmitähe populaarsuse tõstmiseks.“ Anand oli pühendunud kuulsale India filmitähele. Ta oli organiseerinud tema fännklubi ja riputas üles tema filmide reklaamplakateid. Ja kui tuli välja uus film tema kangelasega, oli Anand esimene, kes seda vaatas.

Kuid pastor ei jätnud Anandi üksi tänavale. Ta rääkis temaga nii kaua, kuni Anand oli nõus tulema ja järgmisel päeval pastoriga vestlema.

Järgmisel päeval ei oodanud pastor Anandi külaskäiku; ta läks Anandi juurde.

Anandi vanematel oli väga hea meel pastorit näha. Ka nemad olid mures, et Anand hävitab oma elu. Nad arvasid, et üks annus religiooni – ükskõik missugust – oleks nende pojale hea.

Lõpuks andis Anand järele pastori leelele survele ja hakkas kirikus käima. Pastor ei lõpetanud sellega. Ta viis Anandi lähedal asuvasse karismaatilisse Piiblikolledžisse külaskäigule. Ta arvas, et koolis käimine võiks aidata Anandil oma valikud uuesti läbi mõelda.

Anand oli hea rahva ees kõneleja, kuid ta ei olnud huvitatud jutlustajaks saamisest. Siiski otsustas ta kuulda võtta pastori soovitusi ja pani end kooli kirja. Ta teadis, et lisakoolitus suurendab tema võimalusi elada edukat elu.

Anand sai koolis uusi sõpru. Ta üllatas kõiki oma kasvava huviga Piibli uurimise ja palve suhtes. Anand hakkas tunnetama Püha Vaimu mõju oma elus.

Ent mõned õpilased koolis rääkisid Anandile, et ta polegi veel Püha Vaimu saanud. „Kui sa tõesti saad Püha Vaimu, siis räägid sa keeltega,“ ütlesid nad talle. Anand ei teadnud, mida uskuda. Ta tundis, et tema elu oli dramaatiliselt muutunud juba siis, kui ta alustas Piibli uurimist. Ta ei tundnud vajadust ega soovi keeltega rääkida.

Uus elu

Kui Anand lõpetas esimese aasta Piiblikolledžis, kustus pastor teda kuueks kuuks enda abiliseks. Anand poleks iial arvanud, et vaid ühe aasta pärast töötab ta kiriku heaks! Kuid ta võttis ameti vastu ning hakkas pastoriga koos töötama.

Ent Anandi vaevas ikka küsimus keeltega rääkimisest. Ta oli jälginud koguduseliikmeid, kes rääkisid keeltega, kuid ei olnud näinud nende elus suuremat Püha Vaimu ilmutist. Ta oleks meelsasti rääkinud sel teemal pastoriga, aga ta kartis, et pastor peab teda jutlustaja ametisse sobimatuks, kui ta keeltega ei räägi. Mõnikord, kui pastor oma kõnes mainis keeltega rääkimist,

tundis Anand, et ta räägib otse temaga. Anand oli õnnetu.

Samal ajal veendus Anand üha enam ja enam Jumala armastuses tema elus. Ta oli hämmastunud, et universumi Looja lubas oma Pojal end ohverdada patuste eest. Mida rohkem ta Jeesust tundma õppis, seda innukamalt tunnistas ta oma usust neile, kellega kohtus.

Anand hakkas sõitma jalgrattaga ümbruskonna küladesse, et rääkida sealsetele inimestele Jumala uskumatust armastusest. Mõned kuulajaist tundsid Anandis ära mehe, kes oli juhtinud oma lemmikfilmitähe fännklubi. Nad mäletasid, kui Anand rääkis kirglikult kuulsusest - aga nüüd rääkis ta universumi Kuningast.

Uus tõde

Ühel päeval pidas Anand jutlust lähedalasuvas kirikus. Publiku hulgas oli ka üks adventjutlustaja. Pärast jumalateenistust tervitas pastor Anandi ja surus tal kätt.

„See oli võimas jutlus, vend,“ ütles adventist. „Sa peaksid ka hingamispäevast nii kõnelema.“

„Aga seda ma ju teen,“ vastas Anand. „Minu pere ja mina pühitseme igal pühapäeval hingamispäeva ning ma jutlustan ka sellest.“

„Ei,“ ütles adventpastor. „Ma mõtlen piibellikku hingamispäeva – nädala seitsmendat päeva. Laupäeva.“

Anand raputas pead. „Oh, mu sõber,“ ütles Anand, „sa oled eksituses. Juutide seadused naelutati koos Jeesusega ristile. Nüüd oleme me armu all. Pole mingit vajadust pidada juutide hingamispäeva!“

Kaks meest rääkisid mitu minutit. Siis kutsus adventpastor Anandi oma koju, kus nad võiksid üle vaadata Piibli tekstid hingamispäeva kohta. Anand oli nõus. Ta tahtis aidata sel vaesel mehel murda vabaks käsuõpetuse ahelaist.

Mõne päeva pärast läks Anand oma uuele sõbrale külla. Kuid oma üllatuseks leidis ta, et tal ei olnud Piibilil põhinevaid vastuseid hingamispäeva küsimuse kohta. Kui adventpastor avas oma Piibli ning luges salme Esimesest ja Teisest Moosese raamatust, Jesaja raamatust, evangeeliumitest, Heebrea kirjast ja Ilmutusraamatust, avas Anand oma suu, et midagi öelda, kuid pani selle uuesti kinni. Ta leidis, et tal pole midagi öelda.

Järgmisel nädalal tuli Anand jälle jutlustajale külla. Kuus kuud uurisid nad koos Piiblit. Anand sai teada, mida õpetab Piibel paljude asjade kohta, mida ta oli uskunud. Oma kergenduseks leidis ta, et Piibel ei nõua usklikelt keeltega rääkimist. Lõpuks ometi sai ta vastuse, mida ta oli otsinud. Ta tundis endalt maha langevat rasket koormat, mida oli siiani kandnud.

Anand veendus tõdedes, mida tema uus sõber Piiblist esitas. Kuid veendumus asetas ta järjekordse dilemma ette. Tal tuli selgitada oma karismaatilisele pastorile, et ta ei saa enam temaga töötada, kuna ta ei usu enam nii, nagu karismaatiline kirik õpetab. Hoolikalt koostas ta kirja pastorile, kellega ta koos oli töötanud. „Ma olen avastanud hingamispäeva,“ kirjutas Anand. „Ning südametunnistuse ajal pean ma üles ütleva oma ametikoha sinu kirikus.“ Anand kutsus pastorit vestlema sellest, mida ta oli teada saanud, kuid pastor ei vastanud. Hiljem sai Anand teada, et tema endine pastor oli kirjutanud kõigile piirkonna kirikutele hoiatuse, et nad ei laseks Anandi oma kogudusele rääkida.

Anand rääkis oma uutest tõekspidamistest perele ning pärast kuuekuulist koos uurimist ristiti terve perekond.

Anand tunnistas jätkuvalt Jumala armastusest kõigile, keda kohtab. Ta ei mõtle enam filmitähele, keda ta kunagi kummardas. Ta leidis Jeesuse, kes armastab teda sadu kordi rohkem.

Anandharaj Rajamani elab oma perega Palayankottais, Indias.

Öö metsas

Mesack Benya ja Raju Saibo

Mets kõrgus pimedas ja ähvardavana, kuid Raju ema vajas teda; ta ei saanud kojuminekuga hommikuni oodata.

Raju kasvas üles kujusid kummardavas kodus, mis asus Põhja-Indias tihedast metsast ümbritsetud külas. Mr. Benya, adventõpetaja, oli Raju külas avanud inglise kooli. Raju vanemad saatsid ta Mr. Benya juurde kooli. Rajule meeldis koolis ja eriti meeldis talle õppida Jeesusest.

Rajule meeldis Mr. Benya ning ta oli kurb, kui ta lõpetas neljanda klassi ja pidi järgmisel aastal teise kooli minema. Enamus lapsi õppis riigikoolis, kuidas Mr. Benya nägi Raju hella südant ning aitas tal leida sponsori, et ta saaks minna Raymond Memorial Kooli, adventkooli, mis asus 80 miili (125 km) kaugusel tema kodust.

Rajule meeldis Raymond Memorial koolis, kus ta sai rohkem tundma õppida Jumalat. Raju käis kodus ainult ühe või kaks korda aastas. Kui Raju oli 14, andis ta oma elu Jeesusele. Tema vanemad polnud just õnnelikud, teada saades, et Rajust on saanud kristlane. Aga kuna Raju ei elanud juba pikka aega kodus, tundsid nad, et ei või ka selle vastu olla.

Ootamatu kutse koju

Tavaliselt jäi Raju jõuluvaheajaks kooli, et teenida raha oma vajaduste tarbeks. Aga ta sai teate, et ema on haige ja soovib, et ta koju tuleks. Ta ostis kiiresti bussipileti ja hakkas koju sõitma. Buss peatus teel kooli juurest Raju külla palju kordi. Kui buss lõpuks sihtkohta saabus, oli õhtu kell kümme läbi. Enne kojujõudmist seisis tal ees veel kolmemiiline (5 km) teekond läbi paksu metsa. Ta astus bussist välja ja vaatas ringi. Kaks korralvalvurit seisis bussipeatuse lähedal. Nende tööks oli hoida kõiki pimedal ajal metsast eemal, sest metsikud elevandid rändasid läbi metsa ning tihti kaevasid nad segi külaelanike rajatud riisipõllud. Nad trampisid jalge alla kõik.

Raju hiiwas koti õlale ja hakkas metsa poole minema. „Stopp!“ ütles üks valvureist. „Ära mine metsa - sa tead ohtusid.“

Raju pöördus nende poole ja ütles neile, ikka veel kõndides: „Ei, ma pean oma kodukülla jõudma. Minu ema on haige ja saatis minu järele. Kui ma täna õhtul ei tule, hakkavad nad minu pärast muretsema.“ Raju ei andnud valvuritele võimalust vaidlemiseks. Ta kõndis kiiresti metsaserva poole ja kadus pimedusse.

Raju püüdis mitte mõelda, millised ohud hiilivad metsas. Ta tundis rada hästi ja astus läbi pimeduse nii kiiresti kui suutis. Kuu ei valgustanud ööd ning Raju suutis vaevu tee ära tunda.

Tuli metsas

Äkitselt nägi Raju enda ees eredaid mitmevärvilisi vilkuvaid tulukesi. Ta vaatas ringi ja nägi tulukesi ka enda taga ja kõrval. Ta pilgutab imestusest silmi; ta ei olnud kunagi midagi sellist näinud. Äkki nägi ta pikkade mustade juuste ja leegitsevate silmadega väikesi inimesi end ümbritsevat ning õudustäratavaid hääli tegemas. Kuigi Raju ei olnud neid mehi kunagi varem näinud, teadis ta, et need olid „käabuskuradid“, ning tuli ei olnud tema kaitsmiseks, vaid hirmutamiseks.

Läbinisti hirmunult pani ta koti maha ja võttis välja oma Piibli. Surudes seda vastu rinda, sulges ta silmad ja palvetas valju häälega: „Jeesus, ma olen hädas. Päästa mind! Ja aita mul jõuda kaitstult koju!“ Kui ta silmad avas, olid tuled ja kuradid läinud. Jällegi täitis metsa vaikus.

Ilma tuleta tundus mets olevat veel pimedam kui enne. Raju seisis mitu minutit, püüdes otsustada, mida teha. Ta oli nii bussipeatusest kui kodust ühekaugusel, nii et tagasi minna polnud mõtet. Kas ta peaks jääma hommikuni sinna, kus ta oli ja jätkama oma teekonda päevavalguses? Või peaks ta minema edasi läbi pimedada metsa kodu poole? Ta otsustas minna kodu poole. Ta otsis rada, aga õõ oli nii pime, et ta ei suutnud seda leida.

Jumal saadab valguse

„Jumal, palun aita mul leida kodutee,“ palvetas ta veelkord. Ta avas silmad ja leidis, et pime mets oli valge nagu päeval. Ta teadis, et mets oli liiga tihe kuuvalguse jaoks. Ei, see oli eriline valgus. See ei hirmutanud teda nagu eelmised tuled - see oli õrn valgus, mis valgustas tervet metsa ilma varje jätmata. Ta võttis oma koti ning hakkas kõndima. Kõndides ei tundnud ta end üksi olevat. Ta hakkas valju häälega laulma. Siis märkas ta, et kott tundus väga kerge olevat, nagu aitaks keegi tal seda kanda. Ta tundis kellegi ligidalolu. Seekord ei olnud see kurat, vaid sõber. Ta hakkas valju häälega rääkima, nagu vestleks sõbraga.

Rada väljus tihedast metsas ning lookles mööda järsku jõekallast. Ta läks teed mööda ja valgus liikus tema ees. Raju kõndis kiiresti. Mõnikord vaatas ta ringi, aga mitte hirmust, vaid rahulikku koduteed nautides.

Peagi jõudis ta küla serva. Ere valgus tuhmus ning jälle mähkis pimedus ta endasse. Ta sammus läbi küla oma vanemate maja juurde ning lükkas vaikselt ukse lahti, hüüdes oma vanemaid: „Ba (isa)? Yeh (ema)?“

„Raju?“ hüüdis ema häälel. Tuhm petrooleumilamp seisis eesruumis laual ning heitis ruumi võbelevaid varje. Varsti oli ta ema embuses.

„Kuidas sa said tulla sellisel hilisel kellaajal?“ küsis ta. „Väljas on täna öösel nii pime! Sa oleks pidanud kellegi juurde jääma ja homme tulema.“ Raju teadis, et ema ei praganud mitte pahameeles, vaid hämmastuses, et ta oli pimedas kohale jõudnud.

Raju oli liiga väsinud, et selgitada, kuidas ta läbi metsa jõudis. Ta otsustas oodata hommikuni ja siis rääkida oma vanematele, kuidas Jumal oli teda kaitsnud. Ta heitis oma matile ja tänas vaikselt Jumalat kaitse eest. Peagi oli ta sügavas unes.

Tunnistades Jumala imest

Järgmisel hommikul ärkas Raju ema söögivalmistamise häälte peale. Kui nad sõid, jutustas ta vanematele juhtumistest metsas. Nad kuulasid hirmu ja aukartusega, kui ta rääkis uuesti lugu deemonitest ja tulest ning eriti eredast valgusest, mis oli ta koju juhatanud. „Sinu Jumal kaitses sind!“ hüüatasid nad.

Lugu Raju juhtumisest metsas levis kiiresti kogu külas, ning Raju jutustas rõõmuga sõpradele ikka ja jälle, kuidas Jumal oli ta päästnud. Mitmed tema sõbrad külast tulid, et kuulata lugu oma kõrvaga ning esitasid tema Jumala kohta palju küsimusi. Nende endi usk elavasse Jumalasse kasvas.

Raju tunnistus ja tema usk aitasid mõjutada kaheksat noort inimest selles külas andma oma elud Kristusele.

*Mesack Benya juhatab siiani Raju kodukülas adventkooli.
Raju Saibo on 19-aastane ja õpib lähedalasuvas riigikolledžis ärindust.*

Kuulsusejanu

Ginchanmang Taithul

Kuulnud Jumala kutset, loobus noor mees loobus oma unistusest kuulsuse järele.

Mamang teadis oma südames, et kunagi saab ta kuulsaks. Ta tahtis teha midagi suurt, et kui inimesed teda tänaval kõndimas näevad, sosistaksid nad: „Seal läheb kuulus Mamang.“

Mamang oli farmeri poeg, üks üheksast lapsest. Kuid tal olid suured unistused ning ta oli valmis edu nimel kõvasti töötama. Mamang ei jätnud kunagi oma koduseid ülesandeid hooletusse, kuigi majapidamistööd võtsid peaaegu kogu tema aja.

Aga kui ta oli alles teismee alguses, haarati tema küla kahe läheduses asuva hõimu omavahelisse võitlusse. Tema kool pandi kinni ning paljud õpilased ühinesid sõjaga. Mõned tema sõpradest said surma.

Mamang oli masenduses. Ilma hariduseta oli ta mõistetud kogu oma elu põldudel töötama, istutama ja kündma teiste heaks. Ta *pidi* leidma mooduse oma haridustee jätkamiseks. Aga suletud koolide tõttu kadus lootus haridusele nagu udu keskpäevases päikeses. Meeleheitel hakkas ta jooma, et unustada purustatud tulevikulootused.

Lootusekuma

Kuid ühel päeval tuli Mamangi vanem vend koju, pakkudes Mamangile lootust. Vend oli kuulnud adventkoolist pealinnas, mis asus nende külast mitme tunni tee kaugusel. „Sa peaksid sinna minema,“ soovitas vend. „Astu kooli ja õpi. On inimesi, kes aitavad sul koolitamise eest maksta,“ julgustas ta. Mamngi vanemad teadsid tema palavat soovi õppida ja ka nemad ütlesid, et ta peaks minema.

Mamang võeti vastu adventkooli. Ta õppis kõvasti ning peagi särasid ta ereda tuleviku lootused veelgi rohkem. Ainult üks asi tüütas Mamangi ja see oli Piiblitund, kus tal tuli osaleda. „Milline aja raiskamine,“ mõtles ta sageli, „õppida sellistest surnud inimestest nagu Taaniel ja Taavet ning prohvetikuulutusi tuleviku kohta.“ Aga kuna tund oli kohustuslik, tegi Mamang kodutöid ja õppis eksami jaoks. Kuid talle ei meeldinud see tund.

Mamang jõi ikka veel, kuigi ta teadis, et alkohol ei aita saavutada elus seatud eesmärke. Ent talle tundus, et ta ei suuda joomist maha jätta.

Siis - ühel päeval - käis Mamang vaimulikul koosolekul. Ta süda sai liigutatud ning ta võttis Jeesuse vastu oma Päästjaks. Ta palus joomise lõpetamiseks abi sõbralt ja Jumala abiga sai ta alkoholist lahti. Tema hinded paranesid ja vihatud piiblitund sai talle armsaks. Ta uuris tehtud märkmeid hoolsalt, otsides tõde. Üksteise järel ületas ta teisedki halvad harjumused, mis olid talle teismeliseaastate jooksul külge jäänud.

Uus elu

Ka Mamangi isa oli kõva joodik ja Mamang sai teada, et isa on väga haige, nii et tal ei olnud elulootust. Mamang kiirustas koju tema juurde. Nähes isa suremas, tegi Mamang veelgi kindlama otsuse muuta oma elu ja saada heaks inimeseks – Jumala meheks.

Pärast isa surma pöördus Mamang tagasi kooli ja valmistus ristimiseks. Ristimisklassis kohtus ta poisiga, kelle nimi oli Liana ja kes oli tuline Jumala järgija. Liana tahtis kasutada kogu oma vaba aja, et teistele Jumala armastusest tunnistada. Liana innukus oli nakkav ning koos tunnistasid kaks noort oma usust igal võimalusel. Nad jätsid brošüüre bussistmetele või inimeste verandadele, kust

nad need ärgates leidsid. Mõnikord saatsid nad kirjandust inimestele, kelle nimesid olid nad ajalehest lugenud.

Mamangi elu oli täis rõõmu. Ta oli leidnud Jumala ja äkitselt polnud kuulsaks saamine enam oluline. Lõpuks andis ta ära ka oma koha keskkoolis, et käia Kirde Adventkolledži seminaris. Ta oli väga huvitatud Piibli sügavuti õppimisest. Aga Mamang oli muserdatud, kui seminarist teatati, et nad sel aastal ei võta uusi õpilasi.

Kahtlused ja tagasilöögid

Mamangil oli hilja keskkooli tagasi minna. Ta ei teadnud, mida teha või kuhu minna. Nii läks ta tagasi oma perekonna farmi. Ta töötas kogu päeva palava päikese käes, higistades ja terve päeva palvetades. „Jumal, kuidas Sa lasid sel minule juhtuda, kui kõik läks nii hästi?“ palvetas ta. „Kas Sa ei taha, et ma seminaris õpin? Kas Sa ei taha, et ma õpin paremini Piiblit tundma, et ma võiksin teistele Sinust tunnistada?“ Mamang mõtles tihti, kas ta peaks hoopis loobuma.

Pärast nädalat aega farmis töötamist sai Mamang kirja. Seminar võttis siiski õpilasi vastu ja ka tema oli oodatud. Kõik tema kahtlused ja kurbus kadusid, kui ta jooksis sellest sõbrale rääkima. Kahekesi põlvitasid nad inimtühjas majas, et palvetada ja tänada Jumalat asjade juhtimise eest.

Mamang läks seminari järgmisel päeval. Poiss, kes kunagi vihkas piiblitunde, õpib nüüd innukalt Piiblit. Poiss, kes kunagi tahtis saada kuulsaks, ei taha praegu midagi muud, kui olla maailma tähtsaima raamatu õppija ja Looja-Jumala laps.

Mamang sai selgeks, et kõige tähtsam elus on teha kõike Jumala austamiseks. Ta teab, et Jumal armastab teda ning see ongi peamine. „Kuidas ma saaksin tahta suuremat tähelepanu kui olla jälgitud universumi Jumala poolt?“ küsib Mamang.

Mamang soovib aidata ka teistel leida Jumala õnnistusi. Mamang teab, et ta on õnnega koos. Tema pere ei tõuganud teda usu pärast eemale. Üks tema koduküla sõpradest visati kodust välja, kui ta sai kristlaseks. Nüüd veab ta rikkasid lähedal asuvas linnas – see on madalaim töö –, et teenida raha söögi ja öömaja tarbeks. Kuid isegi oma haletsusväärses olukorras on tema sõber õnnelik. Ta tunnistab oma usust kaastöölisele-rikkavedajatele. Sõber loodab kunagi seminari minna ja Mamang aitab teda hea meelega, kui suudab.

Plaanid

Mamang lõpetas ühe õppeaasta seminaris ja tal on veel üks aasta käia. Ta lõpetab samal ajal ka keskkooli. Kui ta kooli lõpetab, tahab ta minna tagasi oma hõimu piirkonda ja töötada oma inimeste keskel. Tema külas on ainult 12 adventisti. Usklike grupp käib koos Mamangi ema kodus, sest neil ei ole kirikut. Mamang sooviks töötada evangelistina selles piirkonnas ning rääkida Jumala armastuse häid uudiseid paljudele inimestele.

„Ma ei tea, kuidas Jumal selle asja lahendab,“ ütleb Mamang, „aga ma tean, et Jumalal on minu elu jaoks plaan.“ See plaan ei pruugi sisaldada kuulsust, kuid noormees, kes kunagi tahtis, et tema nimi on tules kirjutatud, on nüüd õnnelik, et tema nimi on kirjutatud Jumala eluraamatusse. Mis võikski sellest tähtsam olla?

Gichanmang (Mamang) Taithul on 19-aastane õpilane Kirde Adventkolledžis Meghalayas, Indias.

Kangekaelne *pujara*

Prema Ramasamy ning Raj ja Prabha Raman

Kui Prabha kohtas Jeesust, ei suutnud isegi mehe peks keelata teda Jumalat teenimast.

[Paluge see mina-vormis lugu kolmel inimesel ette kanda: Prema – medõde; Prabha ja Raj – abielupaar.]

Prema: Mina olen adventmedõde suure Ida-India linna vaeses osas. Misjoniprogrammi raames õpetan ma naistele ja lastele isiklikku hügieeni ja tervislikke eluharjumusi, kuidas elada nii tervena kui võimalik. Ma õpetan neid käsi pesema ja puhast vett jooma, hoidmaks ära haigusi. Ma püüan seletada lastele, millised on suitsetamise ohud.

Aga ma soovin, et neil inimestel oleks rohkem kui ainult terved kehad. Ma tahan, et nad õpiksid ka Jumalat armastama. Ma pean lastele koolivaheajal piiblikooli. Kui lapsed räägivad vanematele, mida nad õpivad, tulevad vanemad minult Jumala kohta küsima. Sel moel saan ma võita terve perekonna Kristusele. Üks sellistest inimestest on Prabha.

Prabha: Elu ei ole kerge, kui oled vaene. Ma tahan, et minu lapsed oleksid terved ja pahandustest eemal. Tahtsin väga õppida midagi, mis aitaks mu lastel olla terved. Kui ma teada sain, et Prema õpetas naistele ja lastele kristlaste Jumalast, arvasin ma, et ei teeks paha pisut kristlaste Jumalast teada saada, kuigi me olime alati ebajumalakujusid kummardanud.

Raj: Ma olin *pujara*, preester ebajumalale pühendatud templis. Ma teadsin, et mu naine käib mingitel tervise loengutel, mida peab kristlik medõde, ja nii ma hoiatasin teda, et ta oleks ettevaatlik, sest kristlased ei too muud kui pahandust.

Prabha: Teadsin, et mu mees ei soovi, et ma õpin tundma kristlikku Jumalat, aga mina tahtsin Temast rohkem teada saada. Ja nii ma läksingi, kui Raj oli tööl, piiblitundi, mida Prema pidas. See, mis ta rääkis, oli mõistlikem asi, mida ma elus kuulnud olin. Tahtsin rohkem tundma õppida seda Jumalat, kes meid armastab ja kellele meeldib meie palveid kuulata. Nii läksin ma piibliuurimistele salaja.

Raj: Hakkasin kahtlustama, et mu naine teeb midagi. Kui ma töölt koju tulín, oli ta tavaliselt kodus ja söök oli valmis. Aga nüüd koju jõudes leidsin, et ta alles alustas toiduvalmistamist. Ma kahtlustasin, et Prabha veedab palju aega kodust väljas. Hakkasin esitama küsimusi ning sain teada, et ta uurib Piiblit koos nende kristlastega. Ma käskisin tal selle lõpetada, kuid oli juba hilja. Ta oli juba nende mõju all. Ta keeldus seda jätmast.

Mul oli kogukonnas päris palju mõjuvõimu ning ma rääkisin teistele meestele, et me peame hoidma oma naise kristlasteks saamast. Otsustasime katkestada mingid kristlikud koosolekud. Mehed olid nõus, aga kui nad teada said, et ma mõtlesin neid terviseseminare, kus meie naised käisid, ei tulnud mehed minuga kaasa koosolekut segama. Nad tahtsid, et nende naised õpiksid rohkem tervislikust eluviisist. Mida mul siis veel teha?

Prabha: Ma olin veendunud, et kristlaste Jumal on tõeline Jumal. Kuigi ma teadsin, et mu mees ei taha, et me käime kristlikus kirikus, võtsin ma siiski lapsed kaasa ja läksin, kuna teadsin, et nii on õige. Kui mu mees mulle mu uue usu pärast vastu astus, rääkisin ma talle, et siiani olin lasknud tal juhtida mind kättpidi läbi elu. Aga kui ta keelab mul Jumalat teenida, siis ma lasen tema käest lahti ja haaran selle asemel Jumala käest.

Raj: Olin pettunud, et mu naine ei kuulanud mind, kui käskisin tal kristlikel koosolekutel käimise lõpetada. Püüdsin teda tagasi hoida ning isegi lõin teda ja lapsi. Aga ikka nad läksid kirikusse. Hakkasin mõtlema, et need kristlikud õpetused peavad olema üsna hämmastavad, kui mu

pere riskib sinna minnes peksuga. Lõpuks otsustasin ma rääkida Premaga, medõega. Lõppude lõpuks oli ju tema see, kes oli mõjutanud mu naist saama kristlaseks ja mind trotsima.

Prema: Raj süüdistas mind, et õpetasin tema naise talle mitte kuuletuma. Teadsin, et ta on linnas võimukas ning võiks põhjustada mulle palju pahandusi, kuid ma ei kartnud. Rääkisin talle, et Jumal armastab teda, just nagu Ta armastab Prabhat, ning et Jumal soovib terve pere ühinemist oma püha perekonnaga. Ütlesin Rajle, et ta ei tohi seista naise teel, sest Jumal rääkis otse temaga. Siis meenutasin veel Rajle, et Jumal kutsub teda saama osaks Jumala suurepärasest perekonnast. Ma andsin Rajle veidi kirjandust lugeda. Minu üllatuseks ta ei karjunud mu peale, vaid võttis kirjanduse ja läks koju.

Raj: Alguses ma ei lugenud kirjandust. Aga siis ühel päeval jäin ma väga raskelt tüüfusesse. Läksin haiglasse, aga arstid ei suutnud mind tervistada.

Prabha: Ma palusin adventpastoril tulla ja palvetada minu mehe pärast. Kui Raj oleks tugevam olnud, ma arvan, et ta oleks pastori välja visanud. Aga praegu oli ta liiga haige, et vastu vaielda ning ta oli nõus laskma pastoril enda pärast palvetada.

Raj: Pärast seda, kui pastor oli minu pärast palvetanud, hakkas mul paremini minema. Iga päevaga muutusin veidi tugevamaks. Pastor tuli peaaegu iga päev ning palvetas ja luges koos minuga Piiblit. Vähehaaval pehmenes mu süda selle Jumala suhtes, keda mu naine armastas. Selleks ajaks, kui ma tüüfusest paranesin, olin ma veendunud, et kristlaste Jumal armastab mind ning ma tahtsin oma elu Talle anda.

Prabha: Ma olin nii õnnelik, kui Raj hakkas meiega koos kirikus käima. Mitu kuud hiljem ristiti teda ja mõned ta sõbrad. Osad neist olid mehed, kes olid keeldunud temaga koos kristlikke koosolekuid katkestamast.

Prema: Linna uued usklikud, nagu Raj ja Prabha, on vaesed. Nad ei saa endale lubada sõitu bussiga linna peakirikusse. Nii käivad nad koos liikmete kodudes. Nad panid oma vähese raha kokku ja ostsid maad, kuhu loodavad kunagi kiriku ehitada, kuid nad ei suuda osta kiriku ehitamiseks materjale ning paluvad abi. Osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada kirikuid Lõuna-Aasia divisjoni. Palun planeeri nüüd anda heldeid annetusi, et aidata India elanikke.

*Prema Ramasamy on medõde, kes töötab vaeste keskel Vellores, Indias.
Thangaraj (Raj) Raman on lahti öelnud oma positsioonist templis ja töötab puusepana.
Prabhavathy (Prabha) Raman tunnistab oma usust sõpradele.*

Kiire kasv, uskumatud väjakutsed

Osatäitjad: Mitu reporterit; jagage lõigud reporterite vahel nii ühtlaselt kui võimalik.

Märkus: Osatäitjatel ei ole vaja oma osa pähe õppida, kuid nad peaksid materjaliga nii tuttavad

olema, et nad ei peaks kõike lugema. Harjutage kaks või kolm korda, et osatäitjad võiksid end mugavalt tunda.

Abivahendid: Suur India kontuurkaart. (Võite selle „Misjonijutustuste“ tagant paljundada ja seinale panna. Tehke see nii suur, et terve kogudus võiks seda selgelt näha. Märkige ära projektide kohad, et teha esitajatele lihtsamaks näidata oma projekti asukohta.) Joonistage lihtne tabel, näitamaks Lõuna-Aasia koguduse kiiret kasvu, ning teine tabel, näitamaks kui kaugele me jõudma peaks.

Pühakirja lugemine

„Sest igäiks, kes hüüab appi Issanda nime, päästetakse.

Kuidas nad nüüd saavad appi hüüda Teda, kellesse nad ei ole uskunud? Ja kuidas nad võivad uskuda Temasse, kellest nad ei ole kuulnud?

Ja kuidas nad saavad kuulda ilma kuulutajata? Ja kuidas nad võivad kuulutada, kui neid ei läkitata?...

Nii tuleb siis usk kuuldust, aga kuuldu Kristuse Sõna kaudu. ...

Üle kogu ilmamaa käib nende hääl ja maailma otsteni nende sõna!“

Rooma 10:13-18

Jutustaja nr. 1: India, rahvaarvult teine riik maailmas, esitades uskumatuid väjakutseid kristlastele ja adventistidele. Esimesed adventimisjonärid jõudsid Indiasse rohkem kui 100 aastat tagasi ja koguduse töö juurdus peagi. Kuid kasv oli tihtipeale valusalt aeglane. 1995. aastal oli umbes 200'000 liiget riigis, milles on elanikke peaaegu 1 miljard. See tähendab, et iga 4500 inimese kohta on üks adventist.

Jutustaja nr. 2: Kuid aktiivne misjoniprogramm maailmamisjoni pioneeride ja kohalike pastorite poolt on andnud rabavaid tulemusi. Praegu on liikmeid peaaegu 728'000, mis tähendab üht adventisti iga 1500 inimese kohta. Aastaks 2005, see tähendab kümne aasta jooksul, on Lõuna-Aasia divisjoni liikmeskond neljakordistunud – 200'000-lt 800'000-le.

Jutustaja nr. 3: Paljudes India piirkondades levib Kristuse töö nagu kulutuli. Inimesed tulevad sadade, isegi tuhandete kaupa, taevase Jumala juurde, kes neid armastab. Need on head uudised – imepärased uudised.

Jutustaja nr. 4: Ent selline kasv paneb India adventkoguduse ressursidele tohtu pinge. Uute, vabatahtlike poolt rajatud koguduste jaoks on vaja koolitada pastoreid. Tuleb ehitada kirikuid. Ja riigis, kus igapäevane toimetulek on pideva mure põhjuseks, ei ole vastpöörduvatel vahenditel ehitada isegi kõige lihtsamaid püsivaid hooneid jumalateenistusteks. Nad peavad lootma, et neid aitavad riigist väljastpoolt tulevad vahendid. Ja kuigi viimase kümne aasta jooksul on ehitatud tuhandeid palvelaid, ootavad mitmed tuhanded usklikud ikka veel kirikut, kus jumalateenistusi läbi viia.

Jutustaja nr. 5: Enamikes Lõuna-Aasia piirkondades on maastikule tipitud värvikaid templeid. Inimesed tulevad kummardama nende värvilisi kivi- ja puujumalaid. Kuid uutel kristlikel kogudustel ei ole jumalateenistuste hooneid, seepärast tuleb neil kokku saada puu all või usklikel kodudes. Tihtipeale kiusatakse ja naeruvääristatakse neid vastpöörduvaid nende kehvade koosolekute tingimuste pärast. Selline suhtumine teeb kristlastele raskeks veenda oma sõpru ja peresid tulema kohtuma universumi Jumalaga.

Jutustaja nr. 6: Kui maailmamisjon teeb Lõuna-Aasia evangeliseerimises eesliini pingutusi, siis haridus kindlustab tagala.

Adventistide haridussüsteem on Indias kõrgelt hinnatud ning saavutab igal aastal märkimisväärse arvu pöördumisi. Vanemad kõigist religioonidest soovivad, et nende lapsed saaksid parima võimaliku hariduse ning inglise keelel baseeruv adventistide haridussüsteem on tuntud kvaliteetse hariduse poolest. Lapsed tulevad inglise keeles õppima ja leiavad täiesti uue mooduse eluks ja jumalateenistuseks. Nad saavad koolitust moraalilis, õpivad Piibli põhimõtteid ja teenivad Jumalat koos eakaaslastega ühiselamutes ja klassiruumides. Nad saavad teada, et Jeesus armastab neid ning soovib olla igavesti nende sõbraks. Lapsi ei sunnita kristlasteks saama, aga paljud siiski saavad ning nad viivad vastleitud usu koju oma vanematele.

Nõudmine kõrgekvaliteedilise hariduse järele kasvab Indias pidevalt ning igal aastal igatsevad tuhanded õpilased kõigist uskkondadest õppida adventkoolides.

Jutustaja nr. 7: Mõnedes piirkondades ei saa adventlapsed neile vajalikku kristlikku haridust, sest seal lihtsalt pole adventkooli. Suurtes linnades on koolid, aga ümberkaudsetes linnades elavad lapsed ei saa iga päev kooli ja tagasi sõita. Neil oleks vaja koolile lähemalasuvat elukohta, et saada osa neile kättesaadavatest hariduslikest võimalustest.

Lõuna-Aasia divisjon on teinud plaane ehitada mitme adventkooli juurde ühiselamuid, et majutada rohkem lapsi, kes soovivad saada kvaliteetset kristlikku haridust. Kõigepealt ehitatakse ühiselamud nende koolide juurde, mis asuvad alles evangeliseeritud piirkondades, sest seal kasvab kogudus kiiresti. Ühiselamud pakuvad majutust usklike lastele, et anda nende peredele uss algõpetust. Kui neisse kooli ühiselamutesse jääb vaba ruumi, võetakse vastu mitteadventistide lapsed, et levitada kuulutust Jumala armastusest veelgi kaugemale.

Jutustaja nr. 8: Kõrgem haridus on Lõuna-Aasia divisjoni koguduse kasvus oluline element. Kuna kogudus on kasvanud, on koguduse juhid aru saanud, et kõrgema hariduse võimalusi on vaja laiendada kogu divisjonis. Terves Indias töötab praegu viis kolledžit, õpetades laias valikus erinevaid kursusi, võimaldamaks adventnoortele ligipääsu paljudele erialadele. Kolm neist koolidest saavad osa meie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest.

Jutustaja nr. 9: Flaizi Adventkolledž Narsapuris, Andhra Pradeshis [*näita kaardil*] vajab kohvikut ja sööklit, et pidada sammu kiiresti kasvava õpilaste arvuga.

Jutustaja nr. 10: Kirde Adventkolledž Shillongi lähedal Meghalaya osariigis [*näita kaardil*] vajab mitut uut ehitist. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aidatakse ehitada raamatukogu, et kool saaks säilitada oma akrediteerimise.

Jutustaja nr. 11: Lowry Kolledžis Bangalores Indias [*näita kaardil*] aitab klassiruumide blokk ja poiste ühiselamu kergendada ülerahvastatute tingimusi ning teha ruumi õpilastele, kes veelgi tahavad kooli astuda.

Jutustaja nr. 12: Viimase kolme aastaga on kogudusele lisandunud 377'800 uut liiget. See teeb keskmiselt 345 pöördunut iga päev. Kujutage ette, kolm uut kogudust vastpöördunutega lisandub maailma kogudusse igal päeval ainuüksi Indias.

Jutustaja nr. 13: Kuigi see kasv on uskumatu, on India veel tükk maad, et jõuda järgi maailma keskmisele tasemele – üks adventist iga 480 inimese kohta.

Jutustaja nr. 14: Sama palju kui Lõuna-India vajab meie rahalist abi liikmeskonna kasvu toetamiseks, vajab see ka meie palveid, et hoolitseda ja säilitada seda kasvu. Palvetage, et Jumal hoiaks tagasi kurjuse jõude, et need, kes siiralt Jumalat otsivad, leiaksid Tema. Sel suurel maal tulevad igal aastal tuhanded Kristuse juurde. Kuidas vastad sina sellele üleskutsele juhtida neid vaimulikult näljaseid inimesi Jeesuse juurde?

Jutustaja nr. 15: Kui sa valmistud andma tänast annetust, küsi Jumalalt, mida Ta soovib, et sa teeksid, lõpetamaks tööd sellel ääretul ja suures osas evangeliseerimata maa-alal.

[Annetus]

